Perry Rhodan

394

William Voltz

BESTIE SE PROBOUZÍ

Přeložila Anna Štorkánová

I.

Vzduch na palubách kosmických lodí 'Solárního impéria byl vždy téměř sterilní a bez jakéhokoliv pachu. Tím víc se Thomas Lamely podivil ostrému zápachu, který jej ovanul při cestě antigravitačním výtahem. Seržant Capricornus vedle něj rozšířil chřípí a nakrčil nos. „Cítíte to?" zeptal se Lamely. „Ano, pane!" odpověděl seržant se zavřenýma očima a výrazem naprostého vytržení.

Lamely nevěřil svým očím. Jak může seržant považovat tento zápach za příjemný?

„Co to jen může být?" zeptal se. „Muže, který je za to odpovědný, nahlásím majorovi Habyletovi! Odkud se to táhne?"

„Z nákladního prostoru tři," řekl Capricornus.

„Jak si tím můžete být tak jistý?" ze-

ptal se udiveně Lamely. „Podle mých informací je ten prostor prázdný. Do **něj** měly být uloženy předměty, které najdeme na planetách, tvořících most mezi oběma Magellanovými mračny."

„Klidně se s vámi vsadím, pane," prohlásil Capricornus.

Lamely zvedl obočí, ale přesto zamířil k nákladnímu prostoru tři. Před jeho dveřmi se zastavil a dal seržantovi rozkaz, aby otevřel.

Z nákladního prostoru zněly zvuky, jaké Lamely nikdy v životě neslyšel. Zápach byl tak intenzivní, že ustoupil. Pak překonal ošklivost, přiblížil se k příčce a nahlédl dovnitř.

„Prasata!" vykřikl nevěřícně i šokován zároveň. „Živá prasata!"

„Pět, pane!" řekl Capricornus se zjevnou žádostivostí. „Pět krásných, tučných prasátek!"

„To je neslýchané! Ten, kdo proměnil lehký křižník SCENDALA v létající prasečí chlívek, bude postaven před soud!"

Seržant, který se už několik měsíců živil jen sušeným masem, nedokázal od vepříků odvrátit zrak.

„Opatrně, pane!" poznamenal. **„Řekl** bych, že ta zvířata jsou na palubě s vědomím velení. Dokonce si myslím, že vím, komu patří."

„Komu?" vyletěl Lamely. • „Prvnímu důstojníkovi, pane. Nadporučíku Synu Rodegerovi. Jedině ten je schopný propašovat na palubu pět čuníků."

Lamely luskl prsty. „No ovšem! Máte pravdu, seržante! Ten fanatický konzument Čerstvého masa, který byl kvůli podobným incidentům suspendován ze služby na vlajkové lodi, je jisté odpovědný za tohle... svinstvo."

„Co budeme dělat, pane? Rodeger je váš nadřízený."

„Zavřete ten vepřinec!" odpověděl úsečně Lamely. „Vím, co udělám."

^ A ^

Muž, kterého důstojník z hangáru a seržant podezírali z propašování pěti vepřů na palubu lodi Solární flotily, seděl na můstku a sledoval obrazovky lokátorů. Nadporučík Syn Rodeger, první důstojník na palubě lehkého křižníku SCENDALA, byl velmi malý a velmi tlustý muž s kulatou hlavou bez jediného vlásku. Měl pověst neobyčejně schopného důstojníka, který se občas stává obětí nezřízené chuti k jídlu. Neomezoval se na požitky, které mu mohly poskytnout zásoby vesmírných plavidel, ale vždy a všude se pokoušel obohatit svůj jídelníček. Byl jediným mužem na palubě křižníku, který se s lodí CREST IV dostal do kulové galaxie M-87. Měl být převelen i na novou vlajkovou loď, nebýt incidentu s konzervovaným masem,

které na CRESTU IV přečkalo cestu mezí galaxiemi, a které chtěl propašovat na novou loď. Protože ho ale velení nechtělo ztratit, byl přeložen na křižník SCENDALA.

Loď byla jedním z osmi set lehkých křižníku, které Perry Rhodan nasadil k průzkumným letům uvnitř materiálového mostu mezi Velkým a Malým Magellanovým mračnem. Rhodan doufal, že tím získá informace o národech obou malých galaxií. SCENDALA odstartovala 14. června 2437, takže muži na palubě zažili ještě první kontakt s tajemnými B aramy.

Loď byla nyní na cestě přesně měsíc, aniž by učinila nějaký významný objev. Další lodi Solárního impéria byly vzdáleny tak, že rádiové spojení bylo téměř nemožné. Kromě toho bylo v zájmu utajení operace nežádoucí.

Nejbližším cílem SCENDALY byla nyní dvojhvězda, vzdálená 384 světelné roky: obří modré slunce s bíle zářícím souputníkem.

Šikmo před prvním důstojníkem seděl kapitán lodi, major Habylet, který se k Solární flotile dostal až po třicítce. Předtím byl kapitánem nákladní lodi. Každý, kdo ho znal, věděl, že jednou bude velet podstatně větším lodím. Z celého jeho zjevu bylo možné vyčíst neobyčejnou houževnatost. U posádek lodí, jimž velel, byl velmi oblí^

bený, protože si uměl získat respekt bez arogance. Ačkoliv byli charakterově naprosto rozdílní, Habylet a Rodeger se spřátelili; kapitán chápal osobitost prvního důstojníka a ten zase dělal všechno, aby kapitánovi ulehčil práci.

„Všude je klid," poznamenal.

„Kdybychom neletěli neznámou oblastí, dalo by se skoro mluvit o rekreačním letu," prohlásil Rodeger.

Habylet se zamyslel. Litoval, **že** nemá kontakt s hlavním svazem flotily. Nevěděl, co se v posledních týdnech dělo v Malém Magellanově mračnu. Dělal si starosti, protože věděl, jaké nebezpečí hrozí lidstvu. Stálo před rozhodujícími dny v boji proti První vibrační moci - pokud dokonce Už nebylo po nich.

„Lidstvo nemůže udržet dosavadní pozici," řekl Habylet, „i kdyby se nám podařilo ubránit se První vibrační moci."

Rodeger se opřel v křesle a poslouchal.

Habylet pokračoval: „Expanze lidstva dosáhla takových rozměrů, že už nemůže být nikým kontrolována. Ani Perry Rhodan nedokáže věčně udržet jednotu lidstva. Když pomyslím, kam všude lidstvo proniklo, divím se, že Solární impérium ještě existuje."

„Lidé si obvykle velmi rychle vzpomenou na svoje bratry, když jim hrozí

nebezpečí. Tak jednotní jako v posledních týdnech už dlouho nebyli."

Habylet neodpověděl. Ačkoliv byl optimista, byl zvyklý přemýšlet nad každým problémem.

Myšlenky prvního důstojníka se ubíraly jiným směrem. Rodeger věděl, že brzy bude muset porazit vepře, protože jeho zásoba čerstvého masa se tenčila. Nedalo se zabránit tomu, aby se na konzumaci podílel i kapitán, jako jediný zasvěcený. Habylet ale pojídal svou porci bez radosti, protože musel myslet na mužstvo, odkázané na potravinové koncentráty a vitamíny. Rodeger přemýšlel, jak to provést, aby se nemusel dělit.

„Copak?" zeptal se Habylet. „Jak se **to** tváříš?"

Rodeger si olízl rty. „Musíme udělat zabijačku."

, „Nemůžeš myslet na něco jiného? Neměl jsem vůbec přistupovat na ten tvůj bláznivý nápad."

„Kde stojí psáno, že na palubě nemají místo prasata?"

„Nikde," připustil Habylet. „Ale proč zakazovat něco, co nikdo nikdy neudělal? Nemám z toho dobrý pocit. Dokonce tuším, že přijdou nepříjemnosti."

„Na tušení moc nedám. Až si dáš pravé žebírko, hned to přejde."

Habyletova nelibost zrostla. Neměl rád, když druzí nevěnovali pozornost jeho pocitům. Považoval se za latentního mutanta a i když se tím nijak nechlubil, přesto ho těšilo být obklopen fluidem neobyčejnosti.

Rozhovor obou mužů byl přerušen dříve, než mohl sklouznout do sporu. Na obrazovce interkomu se objevila asketická tvář Thomase Lamelyho, důstojníka konajícího službu v hangáru.

„Rád bych jménem všech důstojníků poděkoval nadporučíku Rodegerovi," řekl Lamely.

Rodeger se nechápavě zeptal: **„Za** co?"

Spojení bylo přerušeno. Rodegef se napřímil v kresle a Habylet se zatvářil bezradně.

„Ten chlap se asi zbláznil," prohlásil první důstojník.

„Moje tušení mi říká, že to má něco společného s těmi prasaty," řekl Habylet.

Obrazovka se opět rozsvítila a tentokrát se na ní objevil hubený obličej. Seržant Capricornus.

„Co si přejete?" zeptal se Habylet.

„Promiňte, pane. Já jen... když je všude klid, tak jsem myslel, že bych mohl prostřednictvím interkomu poděkovat nadporučíku Rodegerovi."

Habylet řekl: „Nadporučík netuší, za co mu děkujete."

Capricornus se zarazil. „No... přece... za tu vyhlášku."

Habylet a Capricornus si povídali dál, zatímco Rodeger vyběhl z můstku. Na každé palubě lehkého křižníku bylo několik míst, na kterých členové posádky mohli vyvěšovat lístky se vzkazy. Tuto novinku zavedl Habylet.

Rodeger se přiřítil k jedné z nástěnek. Uprostřed visel papír s textem:

VELKÁ ZABIJAČKA!

Při příležitosti měsíčního výročí odletu SCENDALY ze základny a na důkaz dobrých vztahu s posádkou, první důstojník Syn Rodeger zve na zabijačku. Slavnost se koná dne 15. června od 20 do 22 hodin pro první a od 22:30 do 0:30 pro druhou skupinu podle služeb. Syn Rodeger osobně provede porážku a rozbourání masa v 10:00.

Rodeger vyvalil oči. Strhl papír a zařval: „Kdo to udělal?"

Dva technici, kteří se náhodou nalézali v chodbě, mlčeli.

„Visí to na všech nástěnkách v lodi?" zeptal se Rodeger.

„Ano, pane," odpověděl tiše jeden z techniků.

Rodeger zasténal a rozběhl se, ale pak se zastavil. Bylo mu jasné, že katastrofě už nelze zabránit. Nakonec byl rád, že se mohl vrátit na můstek. Habylet se mezitím dověděl, co se stalo. Spokojeně se usmíval, protože se splnilo jeho tajné přání a Rodegerova prasata budou rozdělena mezi posádku.

„Za tím určitě vězí Lamely!" zasyčel Rodeger.

„Co s tím chceš dělat?" zeptal se **Ha"** bylet.

„Odvolám to."

„To nepřipustím," řekl Habylet. „Zakazuji ti použít interkom k tomuto účelu."

„Takže za tím spiknutím vězíš ty!"

Habylet rozhodně zavrtěl hlavou.

Rodeger pochopil, že mu nezbývá nic jiného než uspořádat zabijačku. Kdyby to neudělal, jeho postavení prvního důstojníka by bylo citelně oslabeno.

2.

Pokaždé, když byl na lodi relativní klid a jen málo mužů mělo službu, se Rodeger vykradl ke svým prasatům. Teď už nemusel být opatrný. Každý, kdo ho potkal cestou k antigravitačnímu výtahu, věděl, že je na cestě ke spodnímu pólu lodi.

Rodeger mrkl na hodinky. Bylo jedenáct hodin a deset minut.Ani ho faé-napadlo, aby se podrobil diktátu neznámého autora plakátu a přišel v deset.

Jak očekával, před příčkou malého nákladního prostoru už postávalo asi deset mužů, kteří kvitovali jeho příchod s radostnými výkřiky.

Rodeger za sebou nezavřel a všichni mohli vidět, jak k němu zvířata přibíhají a vesele chrochtají. V chodbě se rozhostilo naprosté ticho.

Pak zazněl ostrý signál interkomu a chodbou se rozlehl kapitánův hlas:

„Všichni muži na svá místa! Nadporučík Rodeger na můstek! Zachytili jsme, hypersignály."

Z hrdel Čekajících mužů vyrazil jediný výkřik zklamání- Syn Rodeger s výrazem nejhlubšího uspokojení vyšel ven.

Jedno bylo jasné. Zabijačka dnes nebude.

^ A ^

Když Rodeger vstoupil na můstek, ihned vycítil napětí, které zde panovalo. Okamžitě zapomněl na to, co se ještě před chvílí odehrávalo na dolní palubě, napřímil se a spěchal na své místo.

Tam zjistil, že loď zatím vystoupila z lineárního prostoru a nyní se téměř nepohybuje. Smysl tohoto opatření byl jasný. Radiocentrála tak mohla snadněji zaměřit vysílač.

Jedná se o velmi slabé hypersignály," řekl Habylet. „Jen stěží se k nám dostaly."

„Nepocházejí z některé z našich lodí?"

„Ne. Kód je **zcela** neznámý."

„Kde přibližně je vysílač?"

„Někde před námi," odpověděl Habylet.

.

' Pokud by chtěli zjistit, kdo signál vyslal, museli by letět dál ve směru Velkého Magellanova mračna.

„Stále ještě nemůžeme zdroj přesně zaměřit, protože signál je velmi slabý," řekl Habylet. „Jestliže se chceme přiblížit k vysílači, musíme opět proniknout do lineárního prostoru."

Z kapitánových slov Rodeger pochopil, že Habylet ještě nepřijal žádné rozhodnutí. Rozhlédl se. Muži napjatě sledovali stupnice a monitory. Pravděpodobně cítili stejnou tíseň, jaká rostla i v Rodegerovi. Lehký křižník sice dosahoval hodnoty zrychlení až 800 km/s^2, ale měl jen tenké vnější pancéřování a dvě transformační děla. SCENDALA nebyla postavena k tomu, aby bojovala s nepřítelem. Byla to nejmodernější průzkumná loď se vším, co k tomu patří.

' „Je možné, že se v naší blízkosti pohybuje cizí kuželovitá loď," řekl Habylet. „V tom případě bychom museli být nanejvýš opatrní. Kromě toho víme. Že v oblasti působnosti První vibrační moci už bylo pomocí hyper-signálů vlákáno do zkázy mnoho lodí. Na druhou stranu jsme tady proto, abychom byli u všeho neobvyklého." .

„Nemusíme riskovat," prohlásil poručík Coffin, druhý důstojník SCEN-

DALY. „Stačí, když se v příslušném sektoru porozhlédneme." '

Rodeger se musel smát.

Coffin byl jeden z těch mladých důstojníků, kteří věří, Že kariéru udělají jen tehdy, když se loď, na které slouží, zaplete do vzrušujících událostí.

„Ještě nevím, co uděláme," prohlásil Habylet. „Mně by bylo milejší, kdybychom dostali nové instrukce."

Rodeger mlčel, protože věděl, že Habylet se stejně nedá ovlivnit. Ostatně Rodeger sám nevěděl, jaký rozkaz by na Habyletově místě vydal.

„Poletíme dál," rozhodl konečně Ha" bylet. „Jakmile budeme moci vysílač zaměřit, podíváme se'po něm."

^ ,A. ^

Než byl zdroj impulsů nalezen, SCENDALA urazila šedesát tři světelné roky.

„Jde o velmi slabý vysílač," řekl velitel radiostanice. „Dosah má přesně sedmdesát světelných let." .

Na obrazovkách prostorové lokalizace se vynořily obrysy tělesa diskového tvaru, které se ve volném pádu vznášelo prostorem.

„Kosmická loď!" vykřikli Habylet a Rodeger současně.

Habylet vykonal veškeré přípravy k okamžitému startu.

„Baramská loď," řekl tiše Rodeger. „Aspoň tak vypadá."

Loď nebyla nijak velká. V průměru měřila sto osmdesát metrů a mezi póly jen šedesát.

„Nevypadá nebezpečně," prohlásil poručík Coffin.

„Právě proto," odpověděl Habylet, „by to mohla být past."

Počkali dvě hodiny, během kterých nezměnili od baramské lodi odstup. Na rádiový signál nedostali odpověď, ale loď stále vysílala signál, který přiměl Habyleta vlétnout do této oblasti.

„Pravděpodobně se jedná o automatické vysílání," řekl Coffin. „Na palubě diskové lodi se nejspíš něco stalo."

Habylet řekl; „Musíme se dostat blíž."

SCENDALA se pomalu dala do pohybu. Na palubě průzkumného plavidla nebyl jediný člen posádky, který by nepočítal s náhlým útokem ze strany diskové lodi. Habylet měl ruce položené na ovládačích.

Z centrály zaměřovačů a lokalizace přišly první zvětšené snímky.

„Vrak!" vyslovil s ulehčením Rodeger. „Ta loď je jen vrak."

Zvětšení ukázalo, že ve vnějším plášti diskovitého plavidla zeje několik otvorů. Některé příčky byly otevřené nebo proražené.

„Tam se musela odehrát tragédie," poznamenal Habylet.

Z mužů opadlo napětí. Rozhovory, které během posledních hodin umlkly, se zase rozproudily. SCENDALA se nyní držela na oběžné dráze kolem vraku. Současně nepřetržitě probíhala lokalizace prostoru.

Když na můstek dorazily první výsledky měření, Habylet řekl: „Vypadá to, že se skutečně jedná o vrak. Nebyly naměřeny ani nejmenší hodnoty energetických emisí, takže si můžeme byt jistí, že žádné z důležitých zařízení není v provozu."

„S pomocí měřících přístrojů se o té lodi dozvíme hodně," poznamenal k tomu Rodeger. „Ale nikdy nezjistíme, jak to vypadá uvnitř." (

Habylet prudce zvedl hlavu ovládacího pultu, "t

„Ano," zareagoval klidně Rodeger. „Jestliže se chceme dovědět, co se odehrálo na palubě té lodi, budeme pro to muset něco udělat."

„Vyloučeno! Riziko je příliš velké."

Rodeger pokrčil rameny a už mlčel. Kdyby nepřestal naléhat, jen by posílil kapitánův odmítavý postoj. Rodeger si byl jistý, že Habylet bude netrpělivě čekat na podrobnější výsledky, a pokud je přístroje nepřinesou, přijde čas zopakovat návrh.

Rodeger usilovně přemýšlel. Kde se tu vzala ta tajemná cizí loď? Byla napadena kuželovitými loděmi Pseudogurradů, nebo zničena explozí zevnitř?

Další důležitou otázkou bylo Jak dlouho se už zdržuje v oblasti materiálového mostu mezi oběma Magellanovými mračny. Pokud chtějí odpovědi na tyto otázky, musejí se dostat na palubu lodi.

„Uděláme snímky," přerušil Habylet tok jeho myšlenek. „Naši vědci je vyhodnotí a jistě objeví něco, co nám uniklo."

Rodeger potlačil úsměv.

^ A ^

Rotmistr Garpean už podesáté v krátkém čase přezkoumal spouště obou transformačních děl, ačkoliv teď už nikdo neočekával útok ze strany baramské lodi. Garpean měl výjimečně rychlé reakce a oči jako dravý pták.

Za Garpeanem seděl seržant Capricornus a sledoval optické zaměřovače děl.

Jen ji nespustit z očí, říkal si v duchu a myslel tím cizí loď, která stále ještě byla zdrojem nebezpečí. Viděl, jak Garpeanovy prsty kloužou po kontrolkách a spokojeně se usmál. Obě transformační děla budou v případě potřeby fungovat bez nejmenších problémů. Ačkoliv i ostatní zbraně byly v bezvadném stavu, Capricomus byl stejně nejvíc pyšný na obě děla. Od té doby, co byl na palubě SCENDALY,

byly obě zbraně y naprosto dokonalém stavu.

„Nemyslím, že se ještě něco stane," poznamenal Garpean, ale jeho pozornost ani v nejmenším nepolevila.

„Člověk nikdy neví," poznamenal Capricomus.

Obrazovka interkomu se rozsvítila a na ní se objevil kapitán lodi.

„Všichni víte, co se v uplynulých hodinách dělo," začal major Habylet. „Všechna měření naznačuji, že disko-vitá loď je vrak, který není schopný útočné operace. To neznamená, že polevíme v pozornosti." Habylet se odmlčel, jako by chtěl dát příležitost k zamyšlení. „Naším úkolem je zjistit, co se odehrává v oblasti materiálového mostu. Důležité informace mohou posílit pozici Solární flotily. Považuji za naši povinnost nést jisté riziko. První důstojník SCENDALY, nadporučík Syn Rodeger, se rozhodl velet komandu dobrovolníků, kteří proniknou na palubu áiskovité lodi. Kdo je připraven podílet se na této akci, ať se přihlásí."

Obrazovka pohasla.

Garpean lehce hvízdl. „Nikdy bych nevěřil, že starej bude tak riskovat. Rodeger ho určitě přemluvil."

„Já se přihlásím," řekl Capricomus.

„Cože? Vy přece nepřicházíte v úvahu!"

Capricomus trval na svém. Pokud bude komandu velet Rodeger, měl Capricomus šanci napravit tu věc se zabijačkou. Třeba se naskytne příležitost prospět Rodegerovi v okamžiku největšího nebezpečí.

„Musíte mít nějaký důvod, že se hlásíte dobrovolně," řekl Garpean. „Od vás se neočekává, že se přihlásíte. Vás potřebujeme na, palubě."

„Chcete mě nahlásit jako nepostradatelného?"

Dravci pohled sjel po Capricornově tváři.

„Ne," odpověděl se zaváháním Garpean. „Nechci vás tady držet proti vaší vůli. Rodeger si vás pravděpodobně stejně nevybere."

„Děkuji, pane!" Capricomus kvapně opustil centrálu protivzdušné obrany. Když už byl v chodbě, uvědomil si, že Rodeger nemá nejmenší důvod vybrat si právě jeho, ale už nemohl couvnout.

^ A ^

„Jak jsem čekal, přihlásila se polovina posádky," prohlásil Rodeger, když si přečetl seznam, který mu byl předložen. „Vyberu si muže, jejichž přítomnost na palubě není nezbytně nutná."

Pak se výraz jeho obličeje změnil. „Jak se do seznamu dostal Capricornus?"

Habylet, který neklidně přecházel po můstku, se zastavil a udiveně nahlédl do seznamu. „To musí být omyl."

Rodeger se kousl do rtu. Capricornus byl v podstatě velmi zdrženlivý muž. V poslední době na sebe dvakrát obrátil pozornost. Nejprve jako mluvčí mužstva v té věci se zabijačkou a nyní se hlásil k nasazení, kde kvalifikovanou obsluhu děla nemohli potřebovat. Rodeger se v duchu ptal, jestli tu neexistuje nějaká souvislost.

„Proč bychom si s tím měli dělat hlavu?" zeptal se poručík Coffin, který měl být po dobu Rodegerovy nepřítomnosti zástupcem kapitána. „Stejně ho nevezmete s sebou."

Rodeger **vzal** do ruky tužku; „Ale vezmu."

Ignoroval výraz v Habyletově obličeji. Věděl, že Habylet mu nebude mluvit do sestavy komanda. Nakonec si vybral deset mužů.

„Byl bych rád, aby ses okamžitě vrátil, jakmile se vyskytnou nějaké problémy," řekl Habylet- „Nezapomínej, že bych vás tam musel nechat, kdyby byla ohrožena SCENDALA."

Rodeger přikývl.

„Až přistanete u vraku, opusť pomocnou loď jen se dvěma muži. Ostatní vystoupí až v okamžiku, kdy nebude hrozit žádné nebezpečí. Přál bych si, abych mohl být na tvém místě."

„Služební předpisy říkají, že v případech jako je tento kapitán lodi vysílá prvního důstojníka," připomněl Rodeger. „Až když nehrozí žádné nebezpečí, může jej kapitán sám následovat."

Habylet se zamračil. Rodeger mu nemusel připomínat služební předpisy. Sám je znal velmi dobře.

Syn Rodeger opustil můstek a šel do hangáru, kde předal seznam vybraných mužů a požádal Lamelyho, aby je svolal do hangáru.

Pak pečlivě přezkoušel svůj skafandr a zbraně. Vzal si s sebou dezintegrátor a vibrační nůž. K tomu pochopitelně obvyklou výstroj jako mikrodeflektor a antigravitační projektor. Vybavení, které měla používat celá skupina, jako například translátor, bylo dopraveno přímo na palubu spáče jetu.

„Budete tam dost natěsnaní," poznamenal Lamely, když se vrátil od interkomu, a pohlédl na spáče jet.

„Půjde jen o krátký let," odpověděl Rodeger.

Dobrovolníci se objevili v hangáru. Rodeger vydal rozkaz k důkladnému přezkoušení skafandrů i zbraní. Zatímco se tím zaměstnávali, Rodeger a Lamely podrobili prohlídce spáče jet. Konečně Rodeger opět vystoupil a pokynul svým mužům: „Jdeme na věc!"

Baramská loď se pomalu otáčela kolem své osy. Rodeger ji pozoroval průhledným krytem spáče jetu a nedokázal potlačit obavy z toho, co jej i jeho komando čeká na palubě. Aby se zbavil těchto myšlenek, raději se naklonil nad přístrojovou desku. Jak Lamely prorokoval, ve stíhačce bylo málo místa. Muži, na které nezbylo místo k sezení, se tlačili u průsvitné kupole a dívali se ven. Rodeger jim nařídil už teď zaklapnout přilby, aby zvýšil šanci na přežití při nečekaném útoku. I kdyby byl spáče jet zničen, stále tu byla naděje dostat se s pomocí letových agregátů ke SCENDALE.

Rodeger pohlédl na displeje přístrojů. Spáče jet měl za sebou právě polovinu cesty.

Cizí loď stále ještě vysílala tajemné impulsy. Rodeger byl připravený na to, že z vraku vyšlehne blesk.

„Zatím je všude klid," poznamenal Capricornus, který si sedl vedle nadporučíka.

„Ano," odpověděl Rodeger a najednou pocítil přání promluvit si s někým o své nejistotě. Proto dodal: „Přál bych si, abychom to už měli za sebou."

„To si přejeme všichni," řekl Capricornus. „Nejdřív jsme se snažili, abychom SCENDALU co nejdříve opustili, a teď se nemůžeme dočkat, abychom už zase byli na její palubě."

Z kupole spáče jetu to vypadalo, jako by se disková loď vznášela šikmo nad nimi. Vrak se převaloval v kosmu jako obrovská ryba.

„Přistaneme na horní části lodě," promluvil Rodeger, protože mu ticho bylo nepříjemné. „Dovnitř se mnou půjdou nejdříve jen Capricornus a Benter. Ostatní budou následovat teprve až vydám rozkaz."

Ve vysílačce spáče jetu to zapraskalo a zazněl hlas majora Habyleta: „Jak to vypadá, Syne?"

„Vše při starém. Nemyslím, **že** nám hrozí nebezpečí."

„Jen žádnou lehkomyslnost," nabádal ho Habylet. „Nezapomeň, že past může být i uvnitř."

Poslední část letu proběhla mlčky. Rodeger vypnul automatiku a pilotoval ručně. Tato činnost ho aspoň odpoutala od přemýšlení. Protože se cizí loď pohybovala jen velmi pomalu, ne-'bylo těžké přistát na jejím povrchu. Rodeger musel jen dávat pozor, aby se přistávací vzpěry nezaklesly do nějakého otvoru v plášti lodi.

Na zlomek vteřiny zahlédl otevřenou příčku. Bohužel nebyl čas na žádné podrobnosti.

„Průstřely jsou velmi malé," poznamenal Capricornus, který sledoval obrazovky. „Lodě, které jsou zasažené

během vesmírné bitvy, mívaj i větší trhliny."

Rodegerjen přikývl. Rychlost spáče jetu byla nyní tak malá, že obě lodi se vůči sobě téměř nepohybovaly. Rodeger využíval otáčení vraku. Když se spáče jet dostal nad horní polovinu diskové lodě, Rodeger ho „stlačil" dolů.

Jedna ze vzpěr se dotkla pláště cizí lodi a spáče jetém proběhlo zachvění. Rodeger držel řízení a počkal, až dosednou všechny podpěry.

„Přistáli jsme na vraku!" oznámil pak na SCENDALU.

„Dobrá, dobrá," odpověděl Habylet a stěží skrýval rozčilení. Manévr sledoval z velké dálky a nevěděl přesně, jak se odehrává.

„Nyní počkáme půl hodiny, a pak Capricornus, Benter a já opustíme spáče jet," hlásil dál Rodeger.

S tím se nadporučík naposledy podíval na displeje a kontrolky, přesvědčil se, že všechno je v pořádku, a vstal. Průhlednou kupolí mohl vidět část povrchu cizí lodě. Otvory se podobaly maličkým kráterům. Místy byl kov vyklenutý ven.

„Člověk by řekl, že k poškození došlo střelbou zevnitř," prohlásil Rodeger a ukázal na jeden z otvorů v bezprostřední blízkosti.

„Třeba došlo k boji mezi posádkou," vyslovil názor obrovitý technik Vaync.

„Podle otevřených příček se dá usoudit, že část posádky unikla."

„Uvidíme, jak to bude vypadat uvnitř," řekl Rodeger. „O Baramech toho moc nevíme, takže teď nemůžeme tvrdit, jestli se za jistých okolností vzájemně nezabíjejí. Perry Rhodan nejspíš už má dostatek informací o těchto zvláštních bytostech, jenže my o tom nic nevíme."

Přístroje na palubě spáče jetu pracovaly, ale touto cestou se muži nedověděli nic nového. Kromě vysílače uvnitř lodi patrně nic nefungovalo. Rodeger si lámal hlavu tím, proč zničení unikl právě tak citlivý přístroj. Odpověď mohli nalézt jen uvnitř.

Lhůta, kterou Rodeger určil, uplynula. Nadporučík kývl na Capricorna a Bentera. „Teď půjdeme dovnitř," 'řekl. Velení na palubě spáče jetu přebírá Penslander."

„Ano, pane!" odpověděl mladý seržant.

„Kdybychom se ocitli v nebezpečí, ze kterého nebude východisko, okamžitě odletíte!"

„Doufám, že to nebude nutné," odpověděl Penslander.

Rodeger přikývl. V myšlenkách se vrátil na SCENDALU. Sliny se mu sbíhaly, když si vzpomněl na pečínku, která ho tam čekala. Doufal, **že** v době jeho nepřítomnosti nikoho nenapadne čuníky porazit.

Příčka se rozjela a Syn Rodeger jako první opustil spáče jet. Před mm se klenul povrch vraku. Počkal na oba své společníky, a pak jen ukázal k nejbližší příčce.

Pohybovali se pomalu a neustále se rozhlíželi na všechny strany. Rodeger nespouštěl oči z trhlin, protože se domníval, že eventuální útok by mohl přijít právě z nich. Právě proplouvali kolem otvoru, který vznikl násilnou cestou. Rodeger naznačil svým společníkům/aby se zastavili. Světlo z reflektoru v jeho přilbě odhalilo ostré hrany roztrženého pláště. Opatrně se jich dotkl rukama.

•

Když zvedl hlavu, řekl; „Otvor nepochybně vznikl výstřelem zevnitř lodě. Protože jsme nenašli žádný větší otvor, můžeme se domnívat, **že** všechny trhliny vznikly stejným způsobem."

„Takže boj uvnitř posádky," řekl Benter.

„Počkejme. Otevřené příčky mohou také znamenat, že do této lodi pronikli cizinci."

Capricornus nechal klouzat svůj reflektor po povrchu lodi. „Mně se to nějak nelíbí," řekl. „Vypadá to jako past."

„Nesouhlasím," odporoval mu Rodeger. „Právě proto, že tady všechno vypadá jako past, na ni nevěřím."

Postupovali dál. Rodeger si byl vědóm, že je pozorují ze spáče jetu i **ze** SCENDALY.

Dorazili k otevřené příčce a posvítili si dovnitř. Rodeger bezděky zadržel dech. V přetlakové komoře buď došlo k výbuchu nebo se tu někdo hodiny zaměstnával tím, že prostor měnil v trosky.

„Jen abychom vůbec prošli," poznamenal Benter a ukázal na divokou změť zohýbaných a roztavených kovových nosníků. Obložení stěn přetlakové komory bylo strháno.

„Jsme u vchodu," nahlásil Rodeger na SCENDALU. „Přetlaková komora je zcela zničená. Cestu do nitra lodě si patrně budeme muset prostřílet."

„Než to uděláš, prohlédni si trosky. Třeba z nich něco vyvodíte," odpověděl Habylet.

Rodeger nohama napřed vklouzl do otvoru. Zapnul mikrogravitátor, protože stav beztíže byl v této chvíli spíš obtížný. Slabá gravitace cizí lodi nestačila k tomu, aby všechny pohyby dovedl kontrolované ke konci. Přístroj k vytvoření umělé gravitace v lodi byl patrně zničený.

Rodeger se podíval nahoru. Mihotavý třpyt nad jeho hlavou byl Malé Magellanovo mračno, které z této vzdálenosti vyplňovalo celý zorný úhel, a ve tvaru podkovy obklopovalo svými výběžky část materiálového mostu k sousední galaxii.

Rodeger si dřepl a posvítil si na proraženou stěnu. Jaká síla to mohla způsobit? Všechno nebyly následky termického procesu. Pak prošel mezi dvěma vzpěrami. Sotva se mohl Oto- , čít, ale zahlédl veliký otvor, který okamžitě vzbudil jeho pozornost. Ani tady nebyly stopy po termonukleárních střelách. Vypadalo to spíš jako...

„Objevil jste něco, pane?" zeptal se netrpělivě Benter.

„Tady je díra ve stěně. Vypadá to, jako by ji někdo prorazil kladivem."

Chvíli bylo ticho, pak promluvil Capricomus: „Kladivem? Jste si tím jistý, pane? To by ale ta stěna musela být tenká nebo křehká."

„Mně naopak připadá silná a odolná," odpověděl do mikrofonu Rodeger. Tasil dezintegrátor a oddělil od sebe dva ocelové nosníky, které mu bránily v cestě. Teprve teď se dostal k podivnému otvoru.

„Jsem docela blízko," řekl. „Okraj je vyhnutý ven.A opravdu to vypadá, jako by stěnu prorazila prudká rána. Pojďte za mnou, ať si uvolníme cestu dovnitř. Doufejme, že dál to bude lepší."

Benter a Capricornus zasunuli zbraně do pouzder a vlezlí do zřícené přetlakové komory. Třem mužům se brzy podařilo odstranit překážky a proniknout do obloukovité chodby.^

„Máte pravdu, pane," řekl Benter, když si prohlížel zubatý okraj otvoru. „Vážně to vypadá, jako by tu stěnu někdo prorazil mechanicky."

Rodeger zvedl ruku a podíval se na přístroje na zápěstí.

„Už dávno tu není atmosféra a teplota je stejná jako v kosmu." . Ve světle reflektorů bylo na chodbě dobře vidět. Nikde nebylo ani stopy po termonukleární reakci. Rodeger si lámal hlavu, jaká zbraň způsobila zkázu této lodě. Teorie o kladivu neobstála při pohledu obrovský otvor v jedné ze stěn.

„Stejně je to divné," řekl Capricornus. „Ta díra má takový zvláštní tvar... jako by stěnou prošlo nějaké ohromné tělo!"

„Nesmysl!" řekl Rodeger, ale v duchu musel připustit, že tvar otvoru odpovídá gigantické postavě.

„Myslím na Haluťany," řekl Capricornus. „Nikdy jsem je neviděl v akci, ale slyšel jsem, že mohou procházet stěnami, protože dokáží změnit molekulární strukturu svého těla."

„Tohle je divná loď," poznamenal Benter.

„Mě by jen zajímalo, kde je posádka," řekl zamyšleně Rodeger, „Vzduch musel uniknout už během boje. **Mrtví** se nerozložili."

Na konci chodby byl vchod na můstek. Cestu do nejdůležitější místností v lodi si museli prostřílet, tak byla zavalená troskami.

Uvnitř leželo asi šedesát mrtvých Baramů. Všechno nasvědčovalo tomu, že se tady bránili přesile nepřátel až konečně podlehli. Všichni mrtví nesli stopy střel z energetických zbraní.

Rodeger se naklonil nad jednou křehce vyhlížející bytostí, která vypadala, jako by zemřela před několika okamžiky.

„Vysílačka je totálně zničená," hlásil Capricornus, který si prohlížel ovládací pulty. „Impulsy, které nás sem přilákaly, musí pocházet z nouzové vysílačky na jiném místě lodi."

„Však ji najdeme," odpověděl **Ro**deger. „Nejdřív ale musím informovat kapitána."

Habylet trpělivě vyslechl hlášení a řekl: „Celé to zní nelogicky. Proč se protivník Baramů namáhal loď zevnitř zničit, když se s posádkou vypořádal tak snadno?"

„Taky si tím lámu hlavu," odpověděl Rodeger. „A proč jsou všechny příčky otevřené?"

„Měl bys zavolat dovnitř ostatní muže. Spolu loď prohledáte rychleji. Musíte najít vysílač."

Rodeger přisvědčil a zavolal Penslandera. „Použijte jiný vstup. Sejdeme se na můstku. Jakmile najdete něco neobvyklého, ohlaste se!"

Capricornus mezitím prohlédl přístroje. „Tady nefunguje vůbec nic.
Někdo odvedl opravdu důkladnou práci."

Opustili můstek a přes trosky pronikli do prostoru pohonu lodi. Rodeger měl v úmyslu si důkladně prohlédnout strojovnu, protože byl přesvědčený, že právě tady najde klíč k událostem na této lodi, když se ohlásil Penslander.

„Nadporučíku, Morano objevil skladovací prostory, ve kterých leží několik stovek mrtvých Gurradu! To musíte vidět. **Je** to... strašné!"

Určitě jde o Pseudogurrady! prolétlo hlavou Rodegerovi. Dal znamení oběma svým společníkům a pustili se k nákladnímu prostoru.

Místnost byla jasně osvětlená reflektory. Těla ležela těsně vedle sebe, takže je sem někdo dopravil už mrtvá.

Mrtví Gurradové byli ještě větší hádankou než mrtví Baramové. Měli snad oba národy stejného tajemného protivníka?

Rodeger potlačil hrůzu a odpor, vstoupil dovnitř a naklonil se. „Tohle nejsou Pseudogurradové," řekl. „Tyhle bytosti mají normální váhu."

„Jak se dostali na palubu téhle lodi?" divil se Capricornus.

„Podívejte se na jejich zraném!" řekl Rodeger. „Jako by je drtily železné pěsti!"

Penslander zase objevil zranění, která vypadala jako stopy po intervalových zbraních Dvojkondičních.

„To by bylo vysvětlení," pozname-

nal Capricornus. „Loď byla přepadena a zničena Dvoj kondičními."

„Ale proč?" Rodeger se kousal do rtu.

Nakonec se rozhodli požádat Habyleta, aby poslal pár odborníků, a zatím se pustili do hledání vysílačky.

^ ^ ^

Habylet se dostavil na palubu se dvěma specialisty. Byl viditelně rozrušený, když sledoval míru zničení lodě a viděl tolik mrtvých.

„Odborníci se budou zabývat mrtvými," řekl, „a my půjdeme hledat vysílačku. Musíme ji vypnout, aby ne-přilákala další lodě."

Vysílačku objevili v malé kabině, která podle všeho sloužila kapitánovi lodě jako obývací místnost.

„Kdo ten přístroj zapnul?" zeptal se Habylet.

„Nejspíš Baramové," odpověděl Rodeger. „Je to baramský výrobek."

V přilbových reproduktorech obou mužů zazněl hlas jednoho ze specialistů: „Učinili jsme zajímavý objev, pane. Jeden z mrtvých Gurradů má hodinky."

„Jdeme k vám!"

Penslander čekal u vstupu do nákladového prostoru a oba důstojníky dovedl na místo.

Doktor Weismire klečel vedle mrtvého Gurrada a opatrně pohyboval jeho rukou, na jejímž zápěstí se nalézaly rozbité hodinky.

Major Roursel Habylet patřil k důstojníkům, kteří pod velením generála Emse Kastoriho pronikli do Velkého Magellanova mračna. O Gurradech věděl víc než kterýkoliv jiný muž na palubě SCENDALY. Rodeger si v té chvíli uvědomil, že major dokonce ovládá řeč Gurradů.

„Sundejte ty hodinky!" nařídil major a když Weismire rozepnul kovovou sponu a podal mu je, několik minut si je prohlížel. V jeho tváři se objevil úžas.

„Něco jste zjistil, pane?" zeptal se netrpělivě vědec.

Habylet přikývl. „Tyhle hodinky se zastavily před pěti sty jedenadvaceti lety pozemského času."

Vědci si vyměnili pohledy. „Jste si tím jistý?"

„Nemýlím se. Hodinky se zastavily po nárazu. Došlo k tomu před pěti sty jedenadvaceti lety."

„To znamená, že Gurradové jsou mrtví už víc než pět století."

„Bezpochyby," potvrdil Habylet. „Ke katastrofě došlo v roce tisíc devět set šedesát, tedy v dobách, kdy se ze Země ještě nelétalo do vesmíru."

Všichni se pod dojmem těchto slov odmlčeli. Chlad vesmírného prostoru konzervoval těla tak, že zůstala po sta

letí neporušená. Kdo mohl po tolika letech stanovit, kdo je odpovědný za smrt těchto Baramů a Gurradů?

„Myslím, že můžeme průzkum ukončit," řekl doktor Weismire. „Loď už své tajemství nevydá."

Habylet zasunul hodinky do kapsy. „Podíváme se ještě na všechny uzavřené vchody. Třeba za nimi něco najdeme."

Později tvrdil, že rozkaz vydal na základě jakéhosi tušení.Ale to už ho proklínala celá posádka SCENDALY.

4.

V reproduktoru Rodegerovy přilby zazněl výkřik hrůzy a přinutil ho, aby se zastavil. Habylet rozdělil muže do šesti skupin, aby co nejrychleji zkontrolovali všechny příčky.

Po výkřiku následoval zvuk, jako když někdo lapá po dechu.

„Mluví k vám Habylet!" křikl kapitán do mikrofonu. „Co se stalo?"

„Příšera! V hangáru!"

Rodeger přimhouřil oči a rozběhl se, aniž si všímal Habyleta.

„Slyšíte mě?" křičel Habylet. „Jste v nebezpečí?"

Tentokrát bylo poznat, že je to Penslanderův hlas: „Ne. Ta věc je asi mrtvá. Ale v první chvíli jsem měl dojem, že žije."

„Jdeme k vám," řekl Habylet. „Zatím nic nedělejte!"

Habylet vydal rozkaz všem mužům ve vraku, aby se rovněž přesunuli do hangáru. Když tam dorazili kapitán s nadporučíkem Rodegerem, už jich tam několik bylo. Rodeger viděl jen pomocnou loď kapkovitého tvaru, která stála připravená ke startu v otevřených vratech hangáru. Příčinu rozčilení neviděl, protože astronauti obstoupili Penslanderův nález.

Habylet odsunul muže stranou a Rodeger se mu podíval přes rameno.

Monstrum leželo na zemi a k tělu si tisklo čtyři ruce. „To je Haluťan!" řekl Habylet. „Ne," odporoval Rodeger. „Tenhle tvor je o půl metru vyšší a má modrozelenou kůži."

„Pak je to Dvoj kondiční," vmísil se doktor Weismire.

Rodeger opět zavrtěl hlavou: „Tahle bytost nikdy neměla symbionta," řekl a dotknul se nohou holé šíje neznámého obra. „Není to Dvojkondiční. Liší se velikostí, barvou kůže i oděvem."

Habylet se udiveně otočil k prvnímu důstojníkovi. „Člověk by řekl, že jste s podobným objevem počítal."

„To je přehnané," odpověděl Rodeger, „ale připouštím, že mě při pohledu na způsobené škody napadlo, že tady musí být někdo, kdo je za ně od-

povědný. Ten, kdo zničil tuto loď, leží před námi."

„Proč to udělal?"

Rodeger neodpověděl. Nemohl odtrhnout zrak od obřího monstra, oblečeného do hnědého bojového oděvu. Modrozelená kůže, jak bylo vidět na několika odhalených místech, sestávala ze šestiúhelníkových šupin o velikosti knoflíku. Hlava byla polokulová jako u Haluťanů a tři veliké oči se načervenale leskly.

„Škoda, že leží na zádech," řekl Habylet. „Nevidíme tornistru, která patří k bojovému oděvu."

„Otočíme ho!" navrhl Weismire.

„Rád bych věděl, jak zemřel," prohlásil Capricornus. „Myslel jsem, že Haluťané mohou díky svému metabolismu žít i ve vzduchoprázdnu."

„Tohle není Haluťan," řekl s důrazem Rode|er. „Patrně pochází ze stejných předků, pokud není rovnou z té prapůvodní rasy."

„Jak to myslíš?" zeptal se rychle Habylet.

„Nech mě přemýšlet. Musím si vzpomenout na všechno, co si ještě pamatuji z událostí v M-87."

Háby let se zamračil. „Jak jsi právě teď přišel na galaxii M-87? Myslíš, že ta bytost pochází odtamtud?"

Rodeger neodpověděl. Chtěl si být jistý, než něco řekne.

„Otočíme ho," navrhl doktor Weismire. „Při nepatrné gravitaci to nezbude problém. Nijak ho nepoškodíme, majore."

Habylet s nevolí přikývl.

Rodeger pomohl obrátit těžké tělo. Nejdřív se objevila zbraň. , „To je panečku dělo!" komentoval to druhý vědec.

„Jen přenosná intervalová zbraň," řekl Rodeger. „Teď víme, co zabilo Gurrady. Kdo zůstal naživu, stal se obětí jeho rukou."

Weismire a několik dalších mužů otočili obra na břicho. Tornistra byla volná. Sestávala ze dvou nádrží ve tvaru láhve. Rodeger, poslušný vnitřního hlasu, pohlédl na měřič záření, který si vědci přinesli na palubu.

Weismire se rovněž podíval na stupnici. „Tornistra vyzařuje energii! Po pěti stech letech!"

„Není divu," řekl Rodeger. „Je to generátor k projekci paratronového pole."

„Možné by to bylo," připustil vědec, „ale jak si můžete být tak jistý? Co o tom víte, nadporučíku?"

„Musíme mu stáhnout horní část bojového oděvu," odpověděl vyhýbavě Rodeger.

Habylet několik okamžiků napjatě přemýšlel. „Udělejte, co nadporučík řekl!" rozkázal konečně.

Tři muži se sklonili k netvorovi. Když odhrnuli kombinézu z umělého

vlákna, na hrudi obra se zaleskly tři modré kameny, zarostlé do těla.

„Kameny centra!" řekl Rodeger. „Stejné, které nosí i Inženýři ze základny z galaxie M-87."

„Ty jsi věděl, že je najdeme!" řekl Habylet.

Nadporučík přikývl. „Byl jsem si jistý, že mrtvý netvor je ona pověstmi opředená Bestie, produkt hyperbiologických pokusů, vzešlý ze zkumavek Okefenoků. Je to jedna z těch tajemných bytostí, které před sedmdesáti tisíci lety opustily v lodích s dimenzotranzičním pohonem galaxii M-87, dostaly se do obou Magellanových mračen a zde rozpoutaly zničující válku proti svým původcům." „Víš to jistě?" zeptal se Habylet. „Byl jsem s CRESTEM IV v galaxii M-87, odpověděl Rodeger.

„Možná jsme rozluštili hádanku První vibrační moci," řekl Habylet.

„To nevím," prohlásil první důstojník SCENDALY. „Víme jen to, že před námi leží Bestie, stvořená Okefenoky, ' která unikla do Magellanova mračna. Jak se Bestie zapletly do událostí posledních měsíců, nevíme."

Habylet řekl: „Perry Rhodan se musí co nejrychleji dovědět o našem objevu. Natočíme obrazový materiál a mezitím dopravíme Bestii na palubu SCENDALY."

Major Habylet byl už dávno na můstku své lodi, když do hangáru vlétl spáče jet s mrtvou Bestií.

„Kam s ní?" zeptal se pomocí vysílačky Rodeger. „Navrhuji, abychom ji zatím dali do nákladního prostoru vedle hangáru."

„Souhlasím," řekl major. „Chci, abyste určil hlídky, které na to monstrum dají pozor."

„Ale Bestie je mrtvá, pane. O tom není nejmenších pochyb."

„Proveďte rozkaz!" zavrčel Habylet. ' Na palubě SCENDALY panovala normální gravitace, takže Bestii bylo nutné přenést za pomoci antigravitačních projektorů. Rodeger se zadíval na obra, který zemřel před pěti sty lety. Jaké tajemství obestíralo jeho smrt?\ Odhalí je vědci za pomoci palubní po-; ; zitroniky?

Pak si zavolal seržanta Capricorna. „Kapitán chce, aby se tady držela hlídka. Budete se střídat ještě s jedním mužem z posádky."

Capricornus mrkl do nákladního prostoru. Bylo na něm znát, že tento rozkaz vykonává s odporem. Bestie nevypadala důvěryhodně ani po smrti.

„Nebudete tu sám," utěšoval ho Rodeger. „Vědci si tělo jistě budou chtít důkladně prohlédnout."

Pak si nadporučík stáhl bojový oděv. Byl unavený a hladový. Uvažoval, jestli by se cestou na můstek neměl stavit

ve své kabině na kotletku. Na chystanou zabijačku už posádka patrně zapomněla.

5.

Po pěti hodinách spánku se Syn Rodeger cítil odpočinutý a plný síly. Když vstoupil na můstek, Habylet právě střídal poručíka Coffina a opět přebíral velení.

„Před chvílí se po tobě ptal Lamely," řekl místo pozdravu major.

„Zrovna Lamely," zavrčel Rodeger. „Co ten ode mě může chtít?"

„Rád by se dověděl nový termín zabijačky," odpověděl Habylet a stěží skrýval spokojený úsměv.

„Ten...!" Rodeger raději nedořekl.

„Nestěžuj si," řekl major. „Mužstvo o prasatech ví a nedá pokoj, dokud nedostane svůj díl."

„Však se Lamely dočká. Jak je daleko Welsrnire?"

„Zjistili řadu zajímavých věcí. Budeš se divit. Bestie měla pravděpodobně za úkol unést z Velkého Magellanova mračna pět set Gurradů. My víme, že náš neznámý protivník v Malém Magellanově mračnu používá v první linii Gurrady tak, že na sebe bere jejich podobu. Gurradové na palubě baramské lodi byli zřejmě určení k tomu, aby je cizinci převzali."

„Bestie," doplnil Rodeger.

„To není tak jisté," pokračoval Habylet. „Podezření tu pochopitelné je."

„A dál? To určitě není všechno."

„Gurradům, kteří byli dopraveni na palubu baramské lodě, se nějak podařilo dostat na svobodu. To oni zabili Baramy, kteří se před nimi opevnili na můstku."

„Proto mají mrtví Baramové jiná zranění než Gurradové," doplnil ho Rodeger.

„Transport prováděli Baramové. Bestie jen dohlížela."

„Proč ale smrti Baramů nezabránila?" podivil se Rodeger.

„Stejnou otázku si položil .i doktor Weismire," řekl Habylet. „Logicky by to Bestie měla udělat. Co jí v tom mohlo zabránit? Pojď se na něco podívat."

Rodeger mlčel a Šel za Habyletem k mapovému stolu, na kterém stála skleněná nádoba válcového tvaru s tvorem podobným hadu uvnitř.

„Doktor Welsrnire pojmenoval to zvířátko kopiník," vysvětloval Habylet. „V těle Bestie byli zakousnutí čtyři tito hadi." Otočil válcem, takže na hlavě hada bylo vidět výrůstek ve tvaru hrotu kopí. „Tito hadi prý mají neobyčejné pohybové schopnosti a velice prudký jed. Weismire se domnívá, že Gurradové je propašovali na loď a pustili je na Bestii."

Rodeger zvedl obočí. „Takže byla otrávena."

„Ano. Můžeme si představit, co se tehdy odehrálo. Poté, co se hadi zakousli, Bestie v hrůze ze smrti zničila loď i Gurrady. Pak se pokusila uniknout v pomocné lodi, ale jed byl rychlejší."

„Takže boj bez vítěze," poznamenal Rodeger.

Habylet postavil sklenici s hadem na stůl.

„Myslím, že Weismire měl ty hady raději nechat na místě," řekl Rodeger. „Samozřejmě musíme podat informace o tom, co jsme zjistili, ale nelíbí se mi experimentování s Bestií."

Za normálních okolností to byl Habylet, kdo míval podivná tušení. Tentokrát to byl Rodeger, komu se nelíbily experimenty doktora Weismira. Přesto raději mlčel, protože byl vždycky první, kdo se posmíval tušením majora Habyleta.

^ A ^

Capricornus zíval, ale navzdory únavě nemohl usnout. Zaklel, rychle se oblékl a vyšel z kabiny. Tastevin ho bude považovat za blázna, až se objeví v nákladním prostoru, ale bylo mu to jedno. Tastevin byl ještě mladý;
bude si muset zvyknout, že starý seržant nevěří ani mrtvému nepříteli,

Capricornus byl rád, že cestou k hangáru nikoho nepotkal, protože by musel odpovídat na řadu nesmyslných otázek. Od okamžiku, kdy byla Bestie dopravena na palubu SCENDALY, se vzmáhalo mezi posádkou rozčilení, tím spíš, že Rodeger nařídil nikoho do hangáru nepouštět.

U vchodu pro mužstvo Capricornus' zaklepal domluvený signál a Tastevin otevřel.

„Jste tu o hodinu dřív," prohlásil.

„Ano," zavrčel Capricornus a oddechl si, když viděl Bestii stále ležet na zemi.

Tastevin zavřel dveře a vrátil se na své místo. Vesmírnou akademii opustil teprve před několika měsíci a na SCENDALE byl na praxi jako navigátor. Měl nadprůměrnou inteligenci a vyhlídky na skvělou kariéru.

Capricornus věděl, že za pár let bude mít ten mladý muž vyšší šarži než on,

„Všechno v pořádku?" zeptal se ostřeji než měl v úmyslu.

„Ovšem," odpověděl Tastevin. „Bestie stále spí."

„Nedělejte hloupé vtipy! Ten tvor je mrtvý."

„Neřekl bych," odpověděl naprosto vážně Tastevin. „Dal jsem si tu práci a dlouho jsem ji pozoroval. Vypadá to, že žije. Její tělo už není tak tuhé jako dřív."

„Není divu," namítl Capricornus.

„Monstrum přišlo z chladu vesmírného prostoru do klimatizované lodi."

„Kromě toho jsem pozoroval oči. Je v nich život."

„Nechtě si ty nesmysly!"

„To je... seržante, pryč!"

Capricornus viděl, jakTastevin současně s výkřikem tasil zbraň. Ještě zaslechl sykot paprsku, a pak jej zasáhla rána, která ho okamžitě zbavila vědomí.

^ A ^

Doktor Weismire pomocí pinzety položil kopinatého hada pod rentgen. Zkoumal už třetího; ničím se nelišil od ostatních. Nejzajímavější byl na nich sval, který se táhl celým tělem. Když se had stočil, mohl pak vyskočit jako péro, podle názoru vědce do výšky až dvaceti metrů. Druhým zajímavým místem byl šest centimetrů dlouhý bodec, který nebyl v tlamě, ale na hlavě, a po straně měl otvory k vypouštění jedu.

Tito hadi neměli žádnou inteligenci, Oči nebyly téměř vyvinuté a protože vědec zatím neodhalil nic, co by připomínalo sluch, v duchu se ptal, čím zvíře objeví kořist, pokud se vydá na lov.

„Bouirevoire!" zavolal Weismire svého asistenta.

Mladý biolog přistoupil ke stolu. Byl to jeden z nejschopnějších vědců, s ja kými kdy Weismire pracoval. Přitom se svýma modrýma očima a světlými vlnitými vlasy vypadal spíš jako snílek.

„Hadi pravděpodobně zemřeli poté, co vstříkli jed do těla Bestie," řekl Weismire. „Nejspíš se už nemohli uvolnit, protože se její tělo strukturálně zahustilo."

Pak hadí tělo obrátil a pod lupou si prohlédl jedové žlázy.

„Prázdné," zamumlal. „Během útoku na monstrum hadi vypotřebovali veškerý jed. I to mohlo být příčinou jejich smrti."

„Třeba zjistili, že běžná dávka nebude stačit," mínil Bouirevoir.

' „Musíme se podívat, jestli v ranách, způsobených zakousnutím hadů, je ještě jed," řekl Weismire. „A o tom jedu se musíme dovědět víc, mohla by to být zbraň proti Strážcům času. Jděte do hangáru, ale neříkejte stráži proč. Nechci, aby se v lodi mluvilo o našich pokusech. Kdyby posádka věděla, že se zabýváme jedy, vneslo by to mezi lidi neklid."

Bouirevoir přisvědčil a vyšel z laboratoře. Byl pyšný na to, že byl pověřen tak důležitým úkolem. Na druhou stranu si byl vědom, že Weismire jedná tak trochu na svou pěst. SCEN-DALA se blížila k domluvenému místu setkání flotily a vědec chtěl předložit Rhodanovi uzavřenou záležitost.

Když procházel hangárem, dveře do nákladního prostoru se otevřely a z nich vyšel Tastevin. Biolog se zamračil.

„Seržant Capricornus je uvnitř?" zeptal se udiveně.

„Ano, ovšem," odpověděl Tastevin.

„Co je to s vámi?" podivil se biolog.

Tastevin jen pokrčil rameny a jako opilý se potácel pryč. Bouirevoir zrychlil krok a nahlédl do nákladního prostoru. Bestie tam nebyla. Jen seržant Capricornus ležel zkroucený na zemi.

Bouirevoir chtěl vykřiknout, ale nevypravil ze sebe ani hlásku. Jeho cvičený mozek mu okamžitě napověděl, co .se stalo a jaké hrozí nebezpečí. Když se konečně otočil k útěku, bylo pozdě.

Zemřel stejně rychle jako Capricornus.

^ ^^

Hersten Banjack, zástupce hlavního technika SCENDALY, a tím jeden z nejdůležitějších mužů na palubě, uchopil rukojeť kovového poklopu na generátoru Vil a přitlačil na něj. To bylo znamení pro Pala a Kossicka, že práce na tomto zařízení je zastavena. Generátor Vil byl nejslabším článkem v řetězci generátorů hlavní strojovny;
Jediný přístroj, se kterým byli technici nespokojení.

Kossick uvažoval, co všechno už podnikli, aby generátor uvedli do pořádku. Banjack to bral jako jistý druh souboje a s každým dnem, který uplynul, aniž by generátor dával plný výkon, se stával uzavřenějším. Obviňoval spolupracovníky z neschopnosti, vrhal se na všechny dostupné příručky a nařizoval nesmyslné opravy-

„Protentokrát končíme," prohlásil Banjack a otřel si ruce.

„Ten generátor budeme muset vyměnit," prohlásil Pal. „Při jeho výrobě se stala chyba, která se při kontrole neprojevila. Navrhuji, abychom ho vyňali z řetězce a nahradili jedním ze dvou rezervních."

Banjackovi to připadalo jako kapitulace před nepřítelem, a tak hned za-. čal protestovat.

Když pak odešel, Kossick cestou ze strojovny poznamenal: „Rodeger ještě nestanovil náhradní termín pro plánovanou zabijačku. Jen aby to nechtěli zamést pod koberec."

Proti nim vyšel z výtahové šachty Tastevin.

„Co je s ním?" poznamenal Kossick. „Vypadá, jako by potkal ducha."

„Hlídá toho cizince," řekl Pal. „Třeba mu to leze na mozek."

„Máte asi hodně namáhavou službu, co?" poznamenal Kossick, když je Tastevin míjel.

„Ano," odpověděl nepřítomné Tastevin.

„Co je to s vámi?" **zeptal** se Kossick, „Není vám zle?" '

„Mám žízeň," odpověděl Tastevin a Šel dál.

Kossick se **za** ním udiveně otočil. Právě chtěl něco poznamenat, ale najednou vytřeštil oči. Ukázal na podlahu. která se pod Tastevinovýma nohama prohýbala, jako by nemohla unést jeho váhu.

„Poplach!" vykřikl Kossick. **„Pale!** Pryč odtud!"

Ale Pal ho neslyšel. Reflexivně sáhl po zbrani a v prvním okamžiku si ani neuvědomil, **že** žádnou nemá. Videi, jak se Tastevin rozpřáhl k ráně.

Pak ztratil vědomí.

^ -*- ^

„Weismire!" křičel major Habylet do mikrofonu interkomu. „Weismire! **Ta** nestvůra žije!"

„Nemožné," odpověděl vědec. **„To** je absolutně nemožné."

„Převzala Tastevinovo tělo a unikla z nákladního prostoru," řekl Habylet. „Už zabila několik mužů."

„Co můžeme dělat?" zeptal se Weismire.

„Zatím nic. Podle posledních zpráv **ze** spodní paluby se Bestie stáhla do hangáru a nabrala původní podobu. Oblékla si bojový oděv a projektovala paratrovoné pole. Tím je nezranitelná."

„Co chcete podniknout?" „Musíme počítat s nejhorším. Monstrum se pokusí zmocnit se lodi. Vy musíte přijít na to, proč Bestie oživla. To je váš úkol doktore, dokud je laboratoř ještě v našich rukou."

„Musíme zavolat pomoc!" řekl Weismire.

„Na to jsme příliš daleko," namítl Habylet a přerušil spojení. Pak se otočil k Rodegerovi, který seděl vedle něj a udržoval nepřetržitý kontakt s důstojníky v lodi.

„Bestie je stále ve skladišti," řekl Rodeger. „Pravděpodobně zvažuje, co by měla podniknout nyní, když se jí nepodařilo přelstít nás Tastevinovým tělem."

„Jeden z nás zůstane tady a druhý povede boj," navrhl Habylet.

Rodeger se zvedl. „Jdu. ***Ty*** patříš sem."

Habylet váhal jen krátce, a pak přikývl. Syn Rodeger byl stejně jako ostatní překvapený, když přišlo hlášení o probuzení Bestie. Sice tušil nějaké problémy, ale přece jen nevěřil, **že** . by to mohlo dojít tak daleko.

Co je to vůbec za bytost, když se po pěti stech letech probere a dokáže ohrožovat posádku lehkého křižníku? Je ji vůbec možné porazit? Tajemný

cizinec patrně jen Čeká na příležitost, jak se zmocnit lodi.

Rodeger si vzal zbraň a antigravitačním výtahem sjel na dolní palubu. Jakmile vstoupil do hangáru, hlasy utichly.

„Kdo tu má nejvyšší hodnost?" zeptal se Rodeger.

Vystoupil poručík Coffin.

„Je protivník stále v nákladním prostoru?" zeptal se Rodeger.

„Ano. Pokusili jsme se tam proniknout a byli jsme odraženi."

„Kolik je zatím mrtvých?"

To Coffin přesně nevěděl. Domníval se, že mrtví jsou Tastevin, Capri-comus a Bouirevoir, stejně jako technici Pal a Kossick.

„Zaútočíme.Aktivujte své individuální ochranné štíty," nařídil Rodeger a všiml si, že astronauti provádějí rozkaz jen váhavě. Patrné nebyli přesvědčení, že by mohli mít úspěch. Rodeger se rozhodl jít příkladem.

V obou rukách sevřel zbraň a vykročil k nákladnímu prostoru. Věděl, že riskuje život. Bestie měla zbraň a paratronový štít byl téměř nepřekonatelný. Přestal na to myslet a ještě zrychlil. Když se zastavil u dveří a sáhl po otvíracím mechanismu, cítil, že mu na čele vyvstal studený pot. Muži se tlačili za ním.

Rodeger odsunul kovovou příčku a uskočil stranou. Bestii nebylo vidět.

Nadporučík vpadl dovnitř a muži za ním,

„Monstrum je pryč!" prohlásil Coffin.

Rodeger ukázal na obrovský otvor v protější stěně a okamžitě zavolal. můstek.

„Kapitáne, musíš vyhlásit .poplach! Bestie zmizela z nákladního prostoru a každým okamžikem se může objevit kdekoliv."

„Rozumím," odpověděl major.

„Je možné, že budeme muset obětovat loď, abychom zvítězili nad protivníkem," řekl Rodeger.

„Už jsem na to taky myslel," přisvědčil nevesele Habylet.

Rodeger přerušil spojení. V koutě nákladního prostoru objevil uhlově černý předmět, který se vzdáleně podobal lidskému tělu.

„Co loje?" zeptal se jeden z mužů.

Poručík Coffin se naklonil a lehce se dotkl předmětu nohou. V tom místě se předmět rozpadl na prach.

„To byl Tastevin!" vykřikl Coffin, otočil se a chtěl utéct. Rodeger ho zadržel, důkladně jím zatřásl a křikl:

„Vzpamatujte se, poručíku!" Pak zavolal na můstek a ohlásil nález.

„Bestie se objevila ve vstupu do antigravitační šachty," odpověděl Habylet. „Jděte za ní!"

„Rozumím!" řekl Rodeger a vypnul spojení. Ukázal na otvor proražený ve

stěně a řekl: „Budeme Bestii pronásledovat! Jakmile.ji uvidíte, okamžitě zahajte-palbu!"

^ -*- ^

Seržant Garpean sledoval cestu Bestie lodi" na obrazovce malého zaměřovacího přístroje. Neznámá energie, kterou vyzařovalo paratronové pole . monstra, se dala velmi snadno zachytit a zobrazit. Garpean si pomalu začal uvědomovat rozměry katastrofy, která hrozila SCENDALE. Bestie byla několikrát napadena a ostřelována těžkými laserovými zbraněmi, ale střely na ni neměly nejmenší účinek. Pak se ohlásil kapitán lodi. „Můžete připravit impulsní dělo ke střelbě, Garpeane?" zeptal se,

Garpean v prvním okamžiku nechápal, proč to chce vědět, ale když pochopil, začal protestovat.

„Vy chcete proti Bestii nasadit impulsní dělo, pane? To nepůjde. Jediný výstřel napáchá nedozírné škody."

„Toho jsem si vědom," odpověděl Habylet. „Pokud nechceme ztratit všechno, musíme obětovat Část lodí."

Od tohoto okamžiku Garpean a šest dalších mužů. kteří se zdržovali v centrále protivzdusné obrany, začali připravovat impulsní dělo k nasazení uvnitř lodi. Impulsní dělo mělo být původně použito jen v případě, že by došlo k poruše obou transformačních děl.

Garpean a jeho pomocníci za pomoci antigravitačních projektorů zvedli těžkou zbraň a přemístili ji. Už jen při myšlence, že bude muset vystřelit z tohoto místa, vstávaly Garpeanovi vlasy hrůzou. Přesně mířená střela byla vyloučená, ale to bylo jedno, protože už první výstřel zničí stěnu centrály a sousední místnost.

Muži, kteří se nalézali v centrále, nyní stáli nebo seděli za Garpeanem a společně s ním sledovali obrazovku, na které svítící bod označoval polohu Bestie,

„Je na naší palubě,"' prohlásil jeden z mužů.

„Hm," komentoval to Garpean. Pokaždé, když se Bestie dostala do palby, svítící bod na obrazovce se zastavil a kolem něj se objevily malé tečky. To byli členové posádky, kteří stříleli.

Interkom zapraskal. Garpean se naklonil a přepnul na příjem.

„Jak jste daleko, Garpeane?"

„Majore, ještě jednou vás varuji před použitím impulsního děla uvnitř lodi. Když budeme mít smůlu, bude to znamenat konec SCENDALY."

„Během posledních třiceti minut zabila Bestie šestnáct mužů," odpověděl -Habylet. „S našimi zbraněmi ji nemůžeme ohrozit, i když střílíme kdekoliv

se objeví a bez ohledu na zařízení lodi."

S rostoucím zoufalstvím Garpean navrhl: „Proč neodletíme v pomocných lodích a nezničíme SCENDALU dálkově ovládanou náloží?"

„Víte dobře, že pro všechny muže není v pomocných lodích místo," řekl Habylet. „Kromě toho by nám Bestie nejspíš odřízla cestu k hangáru. Už se postavila skupině mužů, kteří se chtěli dostat ke skladu zbraní. Nejspíš má přesný přehled o vnitřním uspořádání lodí a moc dobře ví, co má dělat, aby potlačila odpor. Garpeane, Bestie je nyní poblíž vaší centrály. Nařizuji vám použít impulsní dělo, jakmile se monstrum objeví u vás."

„Rozumím, pane."

Spojení bylo přerušeno. Seržant se svezl do křesla.

„To přece od nás major nemůže požadovat!" prohlásil nejmladší z mužů.

Garpean se zadíval na dělo, a pak řekl: „Nechtě mě tu samotného!"

Nechápavě na něj zůstali koukat.

„Ven!" zasyčel. „Neřekl jsem to dost jasně? Zmizte! Všichni!"

„Kapitán lodi vydal rozkaz, že nikdo nesmí zůstávat sám," poznamenal Melson.

„Tady velím já," odpověděl Garpean. „Vyzývám všechny, aby opustili, místnost." ,

Melson váhal, a **ani** ostatní neměli nejmenší chuť poslechnout. Garpean se posadil k dělu a tvářil se, jako by zkoušel zaměřovači optiku, ačkoliv to za stávajících okolností bylo úplně zbytečné.

„Jestli neodejdete, postarám se, abyste byli postaveni před soud pro neuposlechnutí rozkazu," řekl aniž zvedl hlavu od mířidel.

„Jdeme," řekl Melson. Věděl, že nemá jinou možnost.

Zatímco se Melson a ostatní muži radili, v jaké vzdálenosti zůstanou, Garpean se přikrčil za dělo. Současně sledoval monitor i vchod. Bestie podle všeho opět přemohla několik pronásledovatelů a šla dál. Přicházela k centrále protivzdusné obrany.

Garpean si zaklapl přilbu bojové kombinézy a připravil se. Věděl, že jakmile vypálí, má sotva šanci přežít. Uvolněná energie bude tak veliká, že zničí celé nejbližší okolí-

Pak překontroloval ruční ovládání zbraně, i když věděl, že všechno je, v naprostém pořádku. Zjistil, že nemá klidné ruce. To se mu nestávalo. Přesto si nedělal starostí, protože mu bylo jasné, že stačí odpálit. Mířit nemá smysl.

„Garpeane!"

Habyletův hlas zazněl z reproduktoru v přílbě.

„Slyším vás, pane."

„Bestie každou chvíli dorazí do centrály protivzdusné obrany. Muži, kteří

se jí postavili do cesty, ji nedokázali zadržet. Dva při tomto pokusu zahynuli."

„Ze svého místa vidím na obrazovku, pane. Všechno vím."

„Je vaše mužstvo připravené?" zeptal se Habylet.

Garpean se nevesele zasmál.

„Mužstvo jsem já, pane."

„Co to má znamenat?"

„Poslal jsem všechny pryč. Stačí, když při téhle šílené akci zemře jeden." Garpean se pokusil představit si majorův obličej.

„Dal jsem rozkaz, že nikdo nesmí zůstať sám. Bez pomoci nálož neodpálíte."

„Stačí zmáčknout spouštěcí mechanismus," odpověděl Garpean. .„Víc není nutné."

Habylet si uvědomil, že na tom v této chvíli nic nezmění, a už nic nenamítal. Garpean byl rád, že kapitán přerušil rozhovor.

~ Ohlušující praskot, který mu pronikl k uším i přes zavřenou přílbu, přiměl Garpeana vzhlédnout. Dveře se vyklenuly dovnitř. Když se vyvrátily, bylo vidět Bestii, jak si zvětšuje vchod. Konečně byl otvor ve stěně dostatečně velký.

Garpean se nehýbal a pozoroval protivníka. Bytost měla hnědý bojový oděv; paratronový ochranný štít slabě jiskřil.

Bestie se rozhlédla. , Garpean počkal, až popošla ještě o několik kroků blíž a zmáčkl spoušť. Svět kolem něj zmizel v oslepujícím záblesku. Otřes, který následoval, už seržant nevnímal.

6.

Bezprostředně poté, co se lehký křižník vzepjal po výbuchu v centrále protivzdušné obrany, se v lodi rozhostilo naprosté ticho. Účinek události na posádku byl tak silný, že se jí zmocnilo úplné ochromení. Přestože major Habylet prostřednictvím interkomu předem posádku varoval, pro muže na palubě bylo téměř nepochopitelné, že k tomu vůbec mohlo dojít.'

Výstřel zničil polovinu druhé paluby a zabil šest mužů, kteří se včas nestáhli z této části lodi. Kromě toho bylo asi deset zraněných. Když Melson v čele své skupiny šesti mužů vrazil do centrály protivzdušné obrany, musel Garpeana hledat. Našel ho pět metrů od impulsního děla. Seržant žil, ale obličej měl stažený bolestí. „Co je s Bestií?" vykřikl Melson. Garpean se jen usmál. *Bylo to na něj moc*, pomyslel si Melson. On a ještě dva muži popadli seržanta pod rameny a vytáhli ho z centrály. Všude se zapínaly automatické

hasicí přístroje, odnímaly plamenům kyslík a vystřikovaly chemikálie, které měly oheň zadusit.

Když vynesli Garpeana na chodbu, Melson se otočil, aby se poohlédl po Bestii. Spojil se s kapitánem a do přilbového mikrofonu řekl; „Pravděpodobně z ní už nic nenajdu- Garpean ji zničil."

Ještě než domluvil, z kouře proti němu povstala obrovská postava, která jako by světélkovala. Melson otevřel ústa, ale nevypravil ze sebe ani slovo. Jen natáhl ruku a potácivými kroky couval. **Pak** klopýtl o kovovou tyč, vyčnívající ze zborcené podlahy a upadl.

Gigantický cizinec k němu přistoupil. - Zvedl ho a tři rudě svítící oči se do něj nenávistně zabodly.

„Majore!" vypravil ze sebe Melson chraptivým hlasem, „Bestie žije!"

Jediná rána pěstí ho umlčela.

^ A ^

Když se nadporučík Syn Rodeger vrátil na můstek SCENDALY, doprovázela ho hrstka vyčerpaných a zdrcených mužů. Bestii potkali šestkrát a pokaždé byl jejich útok odražen. Rodeger odhadoval, **že** v této chvíli už bude čtyřicet mrtvých a zraněných ještě víc.

Habylet je přijal s tváří, která říkala víc než slova.

Rodeger se svezl do nejbližšího křesla a otevřel hledí své přilby. Lačně nasál vzduch a zraněnou pravou nohu si položil na mapový stůl, aby jí ulehčil.

„Do Garpeana jsem vkládal všechny naděje," řekl, „ale paratronový štít ochránil Bestii dokonce i před nejsilnějším energetickým výbojem."

„Garpean zemřel," řekl tiše Habylet. „Právě jsem dostal zprávu z palubní kliniky."

„Musíme vzít na vědomí, že loď neudržíme, kapitáne," řekl na to Rodeger. „Dej rozkaz k ústupu, dokud je ještě čas. Nejmladší a nejsilnější muži se rozdělí do pomocných lodí. Ti, co zůstanou, se pokusí bránit SCENDA-LU do okamžiku, než dorazí pomoc."

„Bestie náš plán okamžitě prohlédne a překazí," namítl Habylet. „Mám lepší nápad. Až bude cizinec procházet kolem radiocentrály, pustíme do jeho těla proud o napětí pět set tisíc voltů." Naklonil se a zapnul jednu z obrazovek. Rodeger viděl tři techniky, kteří v chodbě odvíjeli kabel o síle paže. „Už jsem dal rozkaz, aby se provedly potřebné přípravy."

Rodeger sledoval, muže bez známky nadšení.

„Co když se to nepodaří?"

„To se prostě nesmí stát. Jakmile bude Bestie pod proudem, zapojím odtud magnetická pouta, která monstrum udrží, kdyby nebylo mrtvé."

Rodeger se zvedl a odkulhal k lékárničce vedle kontrolního stanoviště. Vytáhl injektor a aplikoval si do paže prostředek proti bolesti. V jeho obličeji bylo zřetelně vidět stopy nadlidského napětí.

„Co chceš udělat?" zeptal se Habylet.

„Pokusím se s několika muži proniknout do skladu zbraní. Třeba budeme mít větší štěstí s raketovými karabinami a kyselinovými náboji."

„Možné to je," připustil Habylet. „Jenže do arzenálu se nikdo nedostane. Poručík Coffin se o to už pokusil. Bestie ho předešla a zabila jeho i ostatní."

„Přesto to risknu," trval na svém Rodeger.

Habylet chtěl protestovat, ale přerušil ho hovor z laboratoře. Ohlásil se Weismire. Vědec měl přepadlý obličej a vypadal, jako by zestárl o mnoho let. Rodeger si dovedl představit, jakými výčitkami svědomí asi trpí.

„Nemohu vám pomoci, pane," řekl unaveně. „Ale vím, proč se Bestie probudila k životu."

„Mluvte!" vyzval ho Habylet.

„Bestie včas odhalila nebezpečnost hadů kopinatých," vysvětloval doktor Weismire. Mluvil kvapně, jako by se obával, že Bestie každou chvíli dorazí do laboratoře a zabrání mu podat hlášení. „Věděla dobře, že jed těchto zvířat je natolik silný, že by ji v normálním stavu dokázal zabít. Nestvůra proto okamžitě provedla strukturální přeměnu a její tělo ztuhlo do ocelově tvrdého stavu. Dokonce i dýchání zcela ustalo. V plánovacím mozku musel zůstat naživu probouzecí sektor, který byl po více než pět set let zásobován zbytky kyslíku, jenž je produktem metabolismu." Weismire unaveně pohnul rukou. „Měli jsme smůlu, majore. Bestie by v tomto stavu pravděpodobně už dlouho nevydržela a skutečně by zemřela. Místo toho byla dopravena na palubu lodi, ve které je dostatek kyslíku. Nepatrná část mozku, která se udržela při životě, vydala impuls, který vedl k regeneraci. Jedovatá látka, která byla před pěti sty lety tak nebezpečná, zatím ztratila účinnost."

„Takže my jsme Bestii zachránili před smrtí," řekl Habylet a zavrtěl hlavou. „Jaká ironie osudu! A ona nás teď zabije."

„To se nestane," řekl Syn Rodeger a kulhal k východu z můstku. „Nás nečeká osud Gurradů z paluby baramské lodi."

„O čem to mluví?" zeptal se Weismire.

Habylet neodpověděl. Místo toho se zeptal: „Víte, jaký jed Bestii ohrozil?" zeptal se vědce.

„Ne. Bouirevoir přišel pozdě. Byl jednou z prvních obětí našeho protiv

níka." Bezmocně se rozhlédl. „Co máme dělat, jestliže se tu objeví?"

„Bojovat," odpověděl Habylet. „Kdybyste viděli, že neudržíte pozice, pokuste se utéci do jiné části lodě, Ale mohu vás uklidnit. Zatím to nevypadá, že by náš nepřítel hodlal po-ctít návštěvou právě laboratoř."

Když se pak major otočil, aby si pro-mluvil s Rodegerem, nadporučík už byl pryč.

„Nedal se zadržet," hlásil Lamely a krčil rameny. „Vybral si jen tři muže."

Habylet přemýšlel, jestli nemá Rodegera zavolat zpátky, ale pak došel k závěru, že to neudělá. Třeba se prvnímu důstojníkovi opravdu podaří proniknout do skladu zbraní. Mezitím chtěl Bestii vylákat do blízkosti radiocentrály, kde byla připravena past.

^ ^ ^

„Jednomu nerozumím," řekl Thomas Lamely a zamračeně se zadíval na obrazovku. „Proč Bestie nepřijde sem? V lodi se už vyzná natolik dobře, že by velitelský můstek musela najít bez problémů."

„Tomuto prostoru se vyhýbá úmyslně," řekl Habylet. „Navzdory ničivé vášni zatím neudělala nic, co by zásadně poškodilo SCENDALU nebo Její nejdůležitější zařízení. Dobře ví, že na můstek se dostane jen násilím. Protože ale tuto loď chce dostat pod svou kontrolu a využít pro své účely, čeká na příhodnější chvíli."

„Rodeger nemá nejmenší šanci dostat se do skladu zbraní," řekl Lamely. „Bestie se zdržuje v hlavní chodbě mezi radiocentrálou a skladem."

Bestie jako by tušila, co její protivník zamýšlí!

Její obrovská výhoda spočívala v tom, že se mohla dostat z jedné místnosti do druhé, aniž by k tomu potřebovala normální cestu. Se svou obrovskou silou dokázala prorazit kteroukoliv stěnu v lodi. Kromě toho se pohybovala neuvěřitelně rychle a díky tomu mohla bleskově měnit místo. Proti ní působil jakýkoliv manévr posádky těžkopádně. Habylet věděl, že tuto nevýhodu nedokáží ničím vyvážit. Z úvah jej vytrhl technik, který se ohlásil prostřednictvím interkomu. :

„Všechno jsme připravili, pane,". řekl. Teď jde jen o to, abychom monstrum vlákali na pravé místo."

„Výborně," odpověděl spokojeně kapitán. „S několika muži vyjděte z radiocentrály směrem ke skladu zbraní. Někde v chodbě potkáte Bestii. Nebojujte. Až vás Bestie objeví, stáhněte se k radiocentrále."

„Ta nestvůra je mnohem rychlejší než my, pane. Zatluče nás do země, než uděláme krok."

Habylet se na okamžik zamyslel. Věděl, Že radista má pravdu.

„Mám lepší nápad," řekl konečně. „Všichni se stáhněte za past a dělejte tam co možná největší rámus. Bestie se bude zajímat, co se odehrává v jejím nejbližším okolí."

„Pokusíme se," odpověděl krátce radista.

„Pospěšte si!" dodal ještě Habylet. „Musíte protivníka odlákat dřív, než přijde na myšlenku napadnout Rodegera." .

^ A ^

„Postavíme se tady," rozhodl velitel radiostanice LaFong. „Tady jsme dost daleko od pasti, abychom sami nebyli ohroženi, jestliže se Bestie objeví."

„Jak ji přilákáme?" zeptal se Bleystyre, který nepatřil k radistům, ale na útěku před Bestií se dostal právě sem.

La Pong tasil dezintegrátor a udeřil jím o stěnu. Zazněl dutý zvuk. La Fong se spokojeně usmál a vyzval ostatní', aby následovali jeho příkladu. Malý velitel radiocentrály byl snad nejzdvořilejší muž na palubě, ale v průběhu posledních hodin se ukázalo, že disponuje neuvěřitelné Širokým repertoárem Šťavnatých kleteb a nijak se ne-rozpakuje je použít.

La Fongúv zástupce Van Breukon zůstal v centrále, aby v rozhodujícím okamžiku přeložil páčku, a tím pustil proud do části chodby. Jakmile k tomu dojde, major Habylet zapojí magnetická pouta, kterými chtěli Bestii udržet, kdyby nezemřela okamžitě: Projektory už byly nastaveny.

La Pong a jeho tři společníci křičeli a tloukli zbraněmi o stěny. Rámus bylo slyšet až do radiocentrály, jejíž dveře zůstaly otevřené, aby od ovládací páčky bylo vidět do chodby. Van Breukon si k sobě postavil mikrofon interkomu, aby mohl dát Habyletovi znamení k zapojení magnetů. Habylet sice sledoval pohyb Bestie na obrazovce, ale Van Breukon si chtěl být jistý.

La Fong se svými muži neustále rámusil, ale Bestie se nepohnula, jako by tušila, co protivník zamýšlí. ' **„Je** chytřejší, než jsme si mysleli." Van Breukon sebou škubnul, když z reproduktoru interkomu zazněl Habyletův hlas. „Nevleze do pasti."

La Fongova skupina přestala s divadlem. Ticho bylo ještě nepříjemnější než hluk. Van Breukon Šel ke dveřím, aby nahlédl do chodby, když z reproduktoru zazněl hlas: „Pohnula se!"

Van Breukon se otočil a utíkal k-ovládači. Když se pak chtěl podívat dveřmi ven, uviděl v nich Bestii. Musela se tam dostat neuvěřitelně rychle.

Pak nahlédla dovnitř. Van Breukon si v té chvíli pomys-

lei, že na pohled této bytosti nikdy nezapomene.

Tři rudé oči se upíraly na něj. V té chvíli pochopil, že Bestie ví; co zamýšlí. Pohrdala nebezpečím, které past představovala, a pohrdala muži, kteří si mysleli, že ji tato past ohrozí. Van Breukon uchopil páčku. „Je na správném místě," zazněl Ha-byletův hlas. „Na co čekáte?"

Van Breukon pohnul páčkou. Vůbec nevěděl, že má rty rozkousáno do krve.

V chodbě se silně zablesklo. Van Breukon měl dojem, jako by se Bestie vzdula, ale hned pochopil, že to je jen paratronové pole, které ji chrání. Bestie se pohnula. „Hýbe se!" vykřikl Van Breukon. „Jde sem!" <

Habylet stiskl tlačítko, kterým uváděl do provozu těžké projektory. Neviditelná energetická **pole** uchopila cizí stvoření.

Bestie se najednou otočila, jako by zapomněla na něco důležitého a hnala se pryč. Van Breukon vypnul proud. „Bestie zmizela směrem ke skladišti zbraní," konstatoval La Fong. „Podle všeho se chce postarat o Rodegera."

„Obávám se, že jsme vyčerpali svoje možnosti," prohlásil Bleystyre. „Major musí obětovat loď, jinak zemřeme všichni." Pak si uvědomil, že se na něj všichni zaraženě dívají. Teprve v té chvíli pochopil, že interkom zůstal zapnutý a kapitán všechno slyšel.

„Je to naše jediná šance," dodal umíněně.

„O tom rozhoduje jedině kapitán," zazněl z reproduktoru Habyletův pevný hlas.

„To je mi jasné, pane."

Pak Habylet opět promluvil: „Dovedu si představit, jak vám všem je. Přesto nezapomínejte, že tady bojujeme za celé lidstvo. Jestli se nám podaří udržet Bestii v Šachu, mohou uspět i ostatní lodě v Malém Magellanově mračnu."

„Lituji, jestli jste měl, dojem, **že** kritizuji vaše rozhodnutí, pane!" řekl Bleystyre.

„Ještě nejsme poraženi," řekl Habylet a jeho hlas byl slyšet po celé lodi. „Naší výhodou **je, že** Bestie tuto loď potřebuje a nemůže tedy plně nasadit
svou sílu."

^ ^ ^

Bestie se nyní zdržovala v blízkosti skladiště zbraní. Jen tu a tam proběhla chodbou, aby napadla astronauta, který se odvážil do její blízkosti. Teprve nyní vyšlo najevo, že obrovitý cizinec prorazil otvory ve stěnách a podlahách zcela úmyslně a vytvořil si velmi dokonalý systém průchodů, po-

mocí kterého se dostával bez časové prodlevy kamkoliv v lodi.

„Bestie kontroluje tři čtvrtiny lodi," musel připustit Habylet. „K úplnému triumfu jí chybí dobytí velitelského můstku. Dříve nebo později uspěje i tady."

Lamely se díval na obrazovku.

„Kdyby se jen našla možnost, jak ji odlákat, aby se nadporučík Rodeger dostal do skladu zbraní," řekl.

Habylet se zamyslel. Protivník disponoval nevídanou inteligencí. Až dosud prohlédl jakoukoliv lest posádky. Všechno nasvědčovalo tomu, že Bestie úmyslně vstoupila do pasti u radiocentrály, aby ukázala, že nad ní není možné zvítězit. Tato demonstrace síly měla zlomit morálku posádky. Habylet musel myslet na Bleystyre, který jistě nebyl se svým míněním sám. Najednou se zvedl.

„Převezměte velení," řekl Lamely-mu. „Opouštím můstek."

„Co chcete dělat?" "

„Mám nápad, jak odlákat Bestii od skladu zbraní. Přinejmenším odvrátím její pozornost."

„Jak to chcete dokázat?"

„Bestie musí ovládat řeč Gurradů. Konečně, dohlížela na transport pěti set Gurradů. Kromě toho se příslušníci jejího druhu s oblibou maskují jako Gurradové." , .

Lamely pomalu **začínal** chápat.

„Vy si myslíte, **že** vaše znalosti řeči Gurradů postačí k rozhovoru s Bestií?"

„Na palubě je translátor, naprogramovaný na řeč Gurradů."

Lamely zvedl obě ruce. „Bestie vás nevyslechne, kapitáne. Jak se k ní přiblížíte, zabije vás."

„Tím si nejsem tak jistý," odpověděl Habylet. „Náš protivník se potřebuje zmocnit této lodi. Nabídne-li se mu šance získat můstek bez boje, bude jistě přístupnější, než byl dosud."

Lamely si vzdychl. Věděl, že není žádná možnost, jak kapitána odvrátit od jeho úmyslu. Kdyby zemřel major Habylet a Syn Rodeger, musel by loď převzít on sám. Sice si vždycky přál velet lodi, ale představoval si to poněkud jinak.

Habylet odložil zbraně a vzal si jen přenosný translátor. Než opustil můstek, zavolal Rodegera.

Nadporučík se ohlásil přes přilbový mikrofon. „Nevypadá to dobře," řekl., „Bestie ví, co máme v úmyslu."

„Já vím," řekl major. „Proto se chci o něco pokusit."

„Co chceš dělat?"

Habylet to několika větami vyložil.

Rodeger rozhodně protestoval: „To je sebevražda, Bestie tě nevyslechne, ale okamžitě zaútočí. Zatím zabila každého muže, který se dostal do její blízkosti."

„Půjdu k ní beze zbraně," řekl Habylet. „A budu mluvit řečí, které Bestie rozumí."

„Doufejme, že se vůbec dostaneš ke slovu," poznamenal Rodeger.

Habylet si z námitek prvního důstojníka nic nedělal.

„Zatímco budu jednat s Bestií, máš šanci dostat se do skladu zbraní."

„Pokusím se," prohlásil krátce Rodeger.

Habylet přerušil spojení, aby se ho Rodeger nepokoušel odrazovat od jeho úmyslu. Krátce kývl na pozdrav Lamelymu a opustil můstek. Teprve teď, když stál sám uprostřed chodby, si uvědomoval dosah toho, co podniká. Rodeger mel pravdu; byla to sebevražda. Bestie nebude vyjednávat, aby nevznikl dojem, že si není jistá konečným úspěchem.

Přesto šel Habylet dál. Translátor měl zapnutý a stačilo jen začít mluvit. Přístroj přeloží jeho slova do řeči Gurradů.

Na konci chodby Habylet narazil na skupinu ozbrojených mužů, kteří střežili výstup z antigravitační šachty. Všichni byli tak nervózní, že na majora mířili. Jakmile poznali, kdo to je, rozpačitě sklonili zbraně.

Lhostejně, jako by byl na rutinní obchůzce, se major zeptal; ,,Všechno v pořádku?"

Desátník Benter ukázal ústím hlavně do výtahové šachty.

„Dole leží dva mrtví muži. Chtěli se dostat k Rodegerovi, ale Bestie je předběhla."

Habylet se naklonil do Šachty, na jejímž dně ležela dvě těla jako rozbité loutky. Kapitán se přinutil nedat najevo žádné emoce.

„Hlídkujte dál!" nařídil pak.

„Zůstaneme tady, pane," ujistil ho Benter, ale v koutcích úst mu zacukalo. „Ale jestli se tady Bestie objeví, nedokážeme ji zadržet." Pozvedl svou zbraň. „Tímhle ne."

Habylet chladně odpověděl; „Bestie sem nepřijde. Zabráním tomu."

Muži se po sobě podívali, ale mlčeli. Nevěřili mu. :

„Nejste ozbrojený," připomněl Benter, když kapitán vstupoval do antigravitačního výtahu.

„Mou zbraní je translátor'" zavolal Habylet z šachty Musel projít kolem obou mrtvých mužů a od toho okamžiku počítat s útokem Bestie. Vyšel do chodby a rozhlédl se.

„Přicházím vyjednávat," řekl opatrně, protože věděl, jak je Bestie rychlá a nemusel by se vůbec dostat ke slovu.

Nestvůru nebylo vidět. Dál v chodbě ležel mrtvý astronaut a vedle něj byl vchod do radiocentrály. Proti němu byl otvor ve stěně, proražený Bestií. Majorova nejistota vzrostla. Nejraději by se otočil a zmizel.

„Cizince!" zvolal. „Přišel jsem, abych s vámi vyjednával."

Všude bylo ticho. Bestie ho bezpochyby slyšela, ale zatím nevěděla, co si má o této věci myslet. Najednou se objeví neozbrojený muž a mluví" řečí, které rozumí.

Habylet si dovedl představit, že kolos teď napjatě přemýšlí. Jestliže dojde k závěru, že se jedná o past, jsou Habyletovy dny sečteny.

Kapitán nyní litoval, že si nevzal alespoň několik mikrobomb. Přece jen by měl pocit jistoty.

Bylo ale třeba, aby se Bestie rozhodla rychle. Čím déle bude přemýšlet, tím nepravděpodobnější bude, že na rozhovor s kapitánem SCENDALY přistoupí.

Habylet šel dál. Nyní se nalézal v místech, kde byla Bestie zasažena proudem.

Pak nahlédl do rádi o centrály. **La** Pong i ostatní spojaři zmizeli. Pravděpodobně považovali tuto místnost za nebezpečnou a stáhli se na jiné místo v lodi. Taky ale mohli byt už mrtví. Habylet sevřel rty a šel dál.

Bestie se jako gigantický stín vynořila z postranní chodby. Major sebou škubl a zastavil se. Srdce mu bušilo až v hrdle. Poslušný vnitřního hlasu zvedl obě ruce, aby ukázal, že přichází beze zbraně. Bestie na něj mlčky hleděla. Držela ukořistěnou zbraň a kromě toho svou vlastní. Pozemská zbraň vypadala v jejích nikách jako hračka.

„Přicházím sám a beze zbraně," začal Habylet a sám se divil pevnosti svého hlasu. „Můžeme se zachovat jako inteligentní bytosti a promluvit si."

Bestie stále ještě mlčela. *Chce mě zneklidnit,* říkal si y duchu Habylet. Rozhodl se už nepromluvit. Příští krok. musí učinit Bestie.

„Co chcete?" zeptala se Bestie.

Zvuk jejího hlasu nebyl tak hlasitý, jak se Habylet obával, ale stačil, aby se člověk roztřásl. Major postoupil o krok dopředu.

„Chci vám dát návrh. Pochopili jsme, že máte zájem o tuto loď. Za jistých podmínek jsme ochotni ji vyklidit."

Protože Bestie neodpověděla, Habylet pokračoval: „Dovolíte nám nastoupit do záchranných Člunů a opustit loď. Pak si s ní můžete dělat, co chcete." „Směšné!" odpověděla Bestie.

Habylet doufal, že se Rodeger chopil příležitosti a blíží se skladu zbraní.

„Pokud nám neumožníte únik, zničíme velitelský můstek," vyhrožoval velitel.

„To neuděláte," řekla Bestie. „Víte dobře, že bych vás pak zabil."

Habylet si slov Bestie téměř nevšř-

mál. Dohoda byla tak jako tak vyloučená. Šlo jen o to, poskytnout Rodegerovi šanci k průniku do skladu.

„Máte alternativní návrh?" zeptal se major.

„Jen jeden. Loď **mi** předáte bez podmínek a od toho okamžiku budete mými zajatci."

„Kdo nám zaručí, že pak nebudeme usmrceni?"

„Budete muset přijmout riziko/' prohlásila lhostejně Bestie.

„Rozmyslím si to a poradím se s důstojníky," řekl Habylet. **„I** vy byste měl přemýšlet, jestli by se nenašlo jiné řešení."

„Ano, jiné řešení existuje," připustila Bestie. „Vy jste kapitán lodi. Když vás nyní zabiji, posádka bude tak dezorientovaná, že bez problémů obsadím můstek."

Habylet vycítil, že je blíž smrti než kdykoliv jindy ve svém životě. Monstrum si nevymýšlelo. Slova byla míněna tak, jak byla řečena.

„Přicházím beze zbraní," pokračoval Habylet. „Nebudete zabíjet vyjednávače."

Bestie neodpověděla, jen přistoupila blíž. Major věděl, že útěk nemá smysl.

"Varuji vás'" řekl. „Jestliže se mě dotknete, důstojníci zničí můstek!"

Bestie šla dál. Habylet věděl, že teď už ho může zachránit jen Rodeger. .

„Teď!" vykřikl Syn Rodeger a kývl na své muže.

Vyrazili z postranní chodby. Rodeger nevěděl přesně, kde teď Bestie je, ale byl si jistý, že stojí proti majorovi a mluví s ním. To byla příležitost, na kterou čekal.

• Proběhl chodbou ke vchodu do skladu zbraní a prudce odsunul příčku.

„Hlídejte vchod a dejte mi vědět, kdyby se Bestie objevila!" nařídil oběma mužům.

Sám vpadl do skladu a s úlevou konstatoval, že tady Bestie ještě nebyla a nic nezničila. Proběhl mezí regály a zastavil se až v místě, kde byly uloženy raketové karabiny. Vyhledal si dvě nabité zbraně a kapsy si, nacpal municí. Důkladně naložený utíkal zpátky.

„Vezměte raketomety!" nařídil oběma mužům. „A pak za mnou!"

Pak už se o svoje průvodce vůbec nestaral, jen utíkal na místo, o kterém se domníval, že tam najde kapitána a Bestii. Jednu karabinu měl odjištěnou a připravenou k výstřelu. Doufal, že projektily prorazí ochranný Štít Bestie. Větší úspěch si sliboval od raketo-metu, který byl nabitý kyselinovými střelami. Rodeger věděl, že těmito zbraněmi se podařilo vyřadit z boje Pseudogurrady.

Když dorazil k radiocentrále, uviděl Bestii. Byla nyní už jen několik kroků od kapitána a zvedala pěst k ráně. Háby let stál jako hypnotizovaný. Rodeger vykřikl. Bestie se otočila. Rodeger poklekl na jedno koleno a přiložil karabinu k líci. Monstrum se k němu rozběhlo, ale než dorazilo až k němu, byl vyprázdněn první zásobník. Exploze raketových nábojů zaduněly chodbou. Bestie se vrhla stranou a couvla. Habylet se probral z ustrnutí.

„Mám pro vás raketovou karabinu!" vykřikl Rodeger.

Bestie byla zmatená. Několik střel prorazilo paratronový štít. Nestvůra jen díky svému metabolismu na miste nezemřela.

Rodeger opět zmáčkl spoušť a chodbou zasvištěly střely. Bestie sklesla na běhavky. *Konec!* Prolétlo Rodegerovi hlavou. V tom okamžiku se objevili dva jeho společníci s raketomety a vypálili asi deset kyselinových raket. Monstrum se zapotácelo a opět couvlo.

Rodeger vyskočil a podal Habyletovi karabinu. „Střílejte dál!" nařídil svým mužům.

Bestie byla nyní úplně zmatená. Napřímila se a zády padla na stěnu. Okamžitě zmizela v proraženém otvoru. „Za ní!" vykřikl triumfálně Rodeger. Habylet se mu postavil do cesty.

„Je rychlejší než my," řekl major. „Musíme na můstek. Bestie vsadí všechno na jednu kartu."

Rodeger se vrhl k antigravitační šachtě a nechal se vynést nahoru. Ještě než do horní chodby viděl, slyšel sykot energetické zbraně a křik mužů. Když vyskočil z šachty, Bestie už stála přímo před ním a likvidovala Benterovy muže.

Rodeger vystřelil bez míření. Bestie ustala v pohybu a otočila se k výtahu. To už ale střílel i Habylet.

Desátník Benter byl náhlým obratem situace tak zaskočen, že zvedl zbraň a s vítězným výkřikem zmáčkl spoušť.

„Zpátky!" zařval Habylet, ale jeho hlas zanikl ve vřavě.

Benter dostal ránu, která ho odmrštila přes celou chodbu, ale okamžitě se zvedl a chystal se k dalšímu útoku. To už ale dorazili Rodegerovi muži s raketometem a spustili palbu. Bestie se vrhla stranou a prorazila stěnu. „Na můstek!" rozkázal Habylet. Rodeger se rozběhl a stále víc kulhal. Chodba byla plná kouře a po podlaze se roztěkala kyselina.

Rodeger byl na můstku dřív než major. Rozhlédl se, ale Bestii neviděl. Lamely vyskočil od ovládacího pultu.

„Co je s majorem?" „Je v pořádku," odpověděl Rodeger a ukázal palcem ke vchodu, kde se prá-

vě objevil kapitán a oba muži s raketomety. ;

Rodeger jim pokynul na nejbližší mapový stůl. „Postavte to sem. Jakmile se Bestie objeví, musíte-střílet." Podal Lamelymu karabinu. „A vy si' vezměte tuhle zbraň."

Pak ušel ještě tři kroky a svezl se do židle. Jeho hruď se zvedala v nepravidelném rytmu. Zraněná noha ho silně bolela. Kývl na jednoho z mladších důstojníků a nechal si aplikovat injekci proti bolesti. Sám si vzal ještě povzbuzující prostředek.

Kapitán mezitím vyzval prostřednictvím interkomu posádku, aby se pokud možno stáhla na můstek. Věděl, že mají jen krátký oddechový čas.

7.

Page Jewish stál za jedním ze sloupů a přihlížel, jak Bestie ničí pomocné lodě. Neodvažoval se ani pohnout, protože věděl, že by ho okamžitě zabila. Teprve po chvíli si uvědomil, že má na sobě bojový oděv a zaklapnutou přilbu a co nejtišeji zavolal můstek.

Když se ohlásil major Habylet, Jewish řekl: „Bestie je v hangáru a ničí Pomocné lodě."

„Chce nám znemožnit útěk," řekl Habylet. „Vlastně její to už podařilo. Jewishi, musíte opustit hangár dřív, než si vás všimne."

Zazněla další exploze, která zničila dvě spáče jety. Jewish ztratil nervy a vyběhl z úkrytu za sloupem. Těsně před ním se vynořil temný stín.

Když Habylet z můstku vyzval Jewishe, aby ohlásil svou polohu, už se nikdo neozval.

^ ^ ^

Habylet nespouštěl oči z přístrojů. „Najednou je takové ticho," řekl. „Bestie otevřela vrata hangáru," prohlásil Rodeger s očima upřenýma na obrazovky.

„Proč? To chce vyhazovat trosky pomocných lodí?"

V tom okamžiku došlo ve vesmírném prostoru za lodí k výbuchu. Na obrazovkách se objevil podivně tvarovaný energetický oblak, který se rychle zhroutil do sebe. „Co to bylo?" podivil se Lamely. „To mohla být jen Bestie. Když zničila pomocné lodě, vyskočila," řekl Habylet. „Nejspíš si myslela, že už toho zničila dost, aby nám znemožnila další let. Věděla, že boj nemůže vyhrát. Raději se Sarda zabila než by se vzdala."

Muži se nevěřícně dívali na kapitána. Nikdo nechtěl uvěřit, že nebezpečí pominulo.

„Jak si můžete být tak jistý?" zeptal se Lamely.

„Díval jste se na přístroje?Tam venku došlo k uvolnění zcela neznámé energie. Žádný předmět pocházející ze SCENDALY by nemohl zaniknout v podobné explozi. Přesto - nadporučíku Rodegere, vezměte si dva muže a prohledejte loď. Jde jen o bezpečnostní opatření."

Habylet cítil, jak jeho vnitřní napětí pomalu polevuje a mění se v obrovskou únavu. Rychle se vzchopil. V příštích hodinách nebude na spánek ani pomyšlení. Bude nutné ošetřit zraněné, provést opravy a podat hlášení.

Když radiocentrála spojila SCENDALU se základnou flotily, Habylet se ohlásil a začal vyprávět, co se stalo.

„Počkejte, majore," přerušil jej plukovník, se kterým mluvil. „To, co tady říkáte, by jistě zajímalo Perryho Rhodana. CRESTV se nalézá v tomto sektoru. Přepojím vás."

^ -*> ^

„Je vaše loď ještě schopná letu?" zeptal se Rhodan poté, co Habylet skončil.

„Ano," odpověděl major. „Bestie nepronikla na můstek a nezničila ani pohon. Kalupovy konvertory jsou v provozu."

„Přejděte do lineárního prostoru a leťte k místu srazu flotily. Kdybyste měli problémy, pošlu pro vás."

Habylet poděkoval. Byl rád, **že** ho Rhodan nechal vrátit se vlastními silami. Pro kapitána je velký rozdíl do"' stavit se na sraz sám nebo tam být dopraven.

, Když Rhodan přerušil spojení, ohlásil se Rodeger.

„Majore, máme osmdesát mrtvých," hlásil. „Mám zařídit jejich pohřeb ve vesmírném prostoru?"

Habylet odmítl. Mrtvé členy posádky bude muset prohlédnout odborník.

Rodeger mluvil dál: „Místnosti, kde řádila Bestie, vypadají hrozně. Jsem si jistý, že příští měsíce strávíme na palubě jiné lodi."

„Podívej se ještě do hangáru. A Lamely by ti rád něco řekl."

Lamely se naklonil k mikrofonu interkomu.

„Rád bych vám něco připomněl, nadporučíku."

Chvíli bylo ticho, a pak si Rodeger povzdechl: „Zabijačku."

„Muži si to zaslouží, nadporučíku. Nemluvím za sebe a nechci vás rozzlobit, ale myslím, že po těch hroznýchudálostech by si posádka zasloužila šťavnatou pečínku."

„Máte pravdu," odpověděl smířlivě Rodeger. „Zařídím to."

8.

„Bestie udělala chybu," prohlásil Benter, který s Rodegerem procházel hangárem. „Nezničila SCEN-DALU tak, aby nebyla schopná letět."

„Musela ztratit nervy. Vzpomeňte si na baramskou loď. Pohon taky zůstal nedotčený," odpověděl Rodeger. Prohledali celou loď, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by Bestie byla ještě na palubě. Kromě toho se už žádná z obrazovek nezachycovala její paratronový ochranný Štít.

„Jste nějaký zamyšlený, **pane,"** poznamenal Benter.

„Po tak nesmiřitelném boji mi konec Bestie připadal dost nečekaný,", řekl Rodeger. „Ale teď půjdeme do nákladního prostoru. Musím splnit, co jsem slíbil."

První otevřel příčku. **Pět** prasat se mu vrhlo vstříc. „Já vím, že máte hlad," mluvil k nim. „Nikdo si vás nevšímal, ale teď se to změní."

Pak ukázal Benterovi prase, které mělo přijít na porážku.

„Mám to udělat za vás?" zeptal se desátník.

Rodeger přikývl. Benter zvedl zbraň a zamířil.

Pak se z nákladního prostoru číslo ^i ozval nelidský výkřik.

Zvíře se začalo měnit na Bestii.

^ A ^

i

„Musím se vám k něčemu přiznat, pane," řekl Lamely. „To já jsem dal vyvěsit ty plakáty s pozvánkou na zabijačku."

„Když už se tady zpovídáme **ze** svých hříchů, musím říci, že jsem už dlouho čekal, kdo na to Rodegerovi přijde."

Oba muži se na chvíli odmlčeli, když z reproduktoru interkomu zazněl strašlivý výkřik.

Lamely vyskočil. „To byla **Bestie!** Ještě je na palubě!"

^ ^ ^ .

Benter bez přemýšlení zmáčkl spoušť. Vystřílel celý zásobník do těla, které bylo napůl prasetem a napůl Bestií a vyráželo strašlivý řev.

Rodeger zvedl karabinu téměř ve stejném okamžiku a taky střílel na podivného tvora.

Jeho pohyby se zpomalovaly až pozvolna úplné ustaly.

Benter se naklonil. „Bestie je mrtvá. Konečně,"

Rodeger cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. „Tušil jsem to. Byl jsem si téměř jistý, že je ještě na palubě." Pak šel k nejbližšímu interkomu podat hlášení na můstek.

„Bestie nás přelstila," řekl. **„To,** co

vyhodila, byl patrně jen její bojový oděv. Pak na sebe vzala podobu prasete. Měli jsme obrovské štěstí, protože se mohlo stát, že bychom Bestii dopravili až na místo srazu Flotily. Tam už by v různých tělech mohla proniknout až k Rhodanoví."

„Jste si jistý, zeje mrtvá?" zeptal se Habylet.

„Teď už ano. Výstřely ji zasáhly dřív, **než** stačila změnit buněčnou strukturu svého skutečného těla."

„Jsem rád, že můžeme Petry **Rho**danovi předat tělo Bestie," řekl major. „Které prase zabijete?"

„První, které chytíme," zněla odpověď.

9.

Pěny Rhodan stál nad mrtvou Bestií a díval se na kameny centra v hrudi netvora, které teď ztratily lesk. Za Velkým administrátorem se tlačili vědci, kteří se na Rhodanovu výzvu dostavili na palubu SCENDALY.

„Myslíte si, že máme před sebou zástupce První vibrační moci?" zeptal se jeden z vědců.

„Těžko říct," odpověděl Rhodan. „Jisté je jen to, že se díváme na zástupce národa, který je za pomoci neobilatia schopen vstupovat do cizích těl."

Pak Rhodan zvedl hlavu a usmál se na Habyleta a Rodegera.

„Vděčíme vám za mnohé, pánové," řekl.

Vy i všichni členové posádky SCENDALY dostanete vyznamenání. Chtěl bych..." odmlčel se a zkoumavě nasál vzduch.

„To je zvláštní," řekl. „Člověk **by** skoro řekl, že tady **voní** vepřová pečené."

Vědci, kteří doprovázeli Rhodana na palubu SCENDALY, se po sobě podívali a kradmo se usmívali. Velký administrátor má někdy podivné nápady.

Vepřová pečené!

Prostě k smíchu!

Milí čtenáři a milovníci žánru sci-fi!

Po sedmi letech jsme bohužel nuceni edici Perry Rhodan ukončit. Děláme to velmi neradi a důvody, které nás k tomu vedou, jsou čistě ekonomické. Hlavní důvod spočívá v tom, že se časopis prodává v příliš malém nákladu. Abychom mohli Perryho Rhodana dále vydávat, museli bychom zvýšit cenu výtisku na 35 Kč, což by rychle vedlo k dalšímu snížení prodeje.

Vaše redakce